

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมการร้องเพลง
ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
บงกชรัตน์ สุทธิบังกช

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2542

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน
(ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)
.....กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากุศล ทองภักดี)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)
.....กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากุศล ทองภักดี)
.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี)
.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิสาธนาภรณ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2542

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ ด้วยความกรุณาของ ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์ ทัศนากุศลดี กรรมการควบคุม ปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ชี้คิดเห็น และความเอาใจใส่ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ต่าง ๆ ของปริญญานิพนธ์ด้วยความกรุณามาโดยตลอด จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์กาญจนา อินทรสุณานนท์ และ อาจารย์วัลลภ ปิยะมโนธรรม ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือ และให้คำแนะนำ ต่าง ๆ กับผู้วิจัยอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ โรงเรียนศรีวิกรม์ ที่ให้โอกาสผู้วิจัยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ และขอขอบพระคุณอาจารย์ชลธิดา นาคมนตรี และอาจารย์แผนกอนุบาล โรงเรียนศรีวิกรม์ทุกท่าน ตลอดจนทั้งคณะครู โรงเรียนสุทธิบริงกษทุกท่านที่สนับสนุน และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณอาจารย์ในศูนย์ให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ทุกท่านที่ให้กำลังใจ และคำแนะนำต่าง ๆ เป็นอย่างดี ขอขอบคุณคุณคุณสุวัฒนา พรหมหล่อ คุณสุพจี เหล่าพานิช เพื่อนที่ให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจ และรวมถึงพี่ ๆ น้อง รวมทั้งเพื่อน ๆ ทุกท่าน ที่ได้ช่วยเหลือและให้กำลังใจ

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อวิรัชชัย และคุณแม่จีระพันธ์ สุทธิบริงกษ และญาติพี่น้อง ทุกท่าน ที่ให้ความรัก ความห่วงใย ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำ และให้การสนับสนุนในการทำ ปริญญานิพนธ์แก่ผู้วิจัยจนสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

บงกชรัตน์ สุทธิบริงกษ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	3
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ	8
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ	17
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมาร้องเพลง	18
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมาร้องเพลง	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดนตรี	26
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	28
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	28
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	29
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	29
วิธีการจัดกระทำข้อมูล	38
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	38
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า	40
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลผลและวิเคราะห์ข้อมูล	40
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41

5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	47
บทย่อ	47
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	47
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	48
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	49
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	49
การดำเนินการทดลอง	49
การจัดกระทำข้อมูล	51
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	52
อภิปรายผล	52
ข้อเสนอแนะ	55
บรรณานุกรม	57
ภาคผนวก	63
ภาคผนวก ก	64
ภาคผนวก ข	215
ประวัติย่อผู้วิจัย	220

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Pretest-Posttest Design	34
2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 3 และกลุ่มควบคุม ก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์เป็น แม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ	41
3 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลัง การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ	42
4 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลัง การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ	43
5 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 3 ก่อนและหลัง การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ	44
6 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง การสอนแบบปกติ	45
7 เปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และ การสอนแบบปกติ	46
8 แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลัง การใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ	216
9 แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลัง การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ	217
10 แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 3 ก่อนและหลัง การใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ	218
11 แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง การสอนแบบปกติ	219

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

ดนตรี เป็นสื่อภาษาสากลที่ทั่วโลกจะเข้าใจกันโดยไม่มีการขัดแย้ง ไม่เลือกเชื้อชาติ วรรณะ อายุ เป็นสื่อในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์ และเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ (รำไพพรรณ ศรีโสภา. 2513 : 253 ; อ้างอิงมาจาก Collingwood. 1982 : 8) จะเห็นได้ว่า ชีวิตของคนเรากลุ่มคล้อยอยู่กับเสียงดนตรีตลอดเวลา เริ่มตั้งแต่การที่ทารกแรกเกิดจะรู้สึกเพลิดเพลินขึ้นชมและแสดงความพอใจจากการได้ยินเสียงขับกล่อมของมารดา และทารกจะมีการตอบสนองเมื่อได้ยินเสียงดนตรีเสียงดังรุนแรง และเมื่อเสียงเบาจะ ค่อย ๆ สงบลง (มณี เพือกวิไล. 2529 : 39 ; อ้างอิงมาจาก Verry and Kelly. 1982 : 36)

ดนตรีมีความผูกพันต่อมนุษย์อย่างมาก ดนตรีมีอิทธิพลต่ออารมณ์ความรู้สึกนึกคิด และสามารถกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกได้ต่าง ๆ กัน ขณะเดียวกันมนุษย์สามารถถ่ายทอดอารมณ์ได้ด้วยดนตรี เป็นสื่ออีกด้วย (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2516 : 2/2)

นักการดนตรีศึกษา กล่าวว่า ไม่มีเด็กคนใดที่จะไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเสียงดนตรี เว้นไว้แต่ว่าเด็กคนนั้นจะมีความพิการบางอย่างในด้านการได้ยิน ถ้าพ่อแม่สังเกตจะพบว่า เด็กตั้งแต่วัยทารกก็สามารถตอบสนองต่อเสียงดนตรีได้ โดยมีการเคลื่อนไหว เมื่อได้ยินเพลงซ้ำสม่ำเสมอ แต่ในบางครั้งเด็กอาจไม่แสดงปฏิกิริยาตอบสนองเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เขากำลังฟังเพลงอยู่อย่างตั้งใจ และเสียงเพลงอาจซึมซาบ เข้าไปในหัวใจของเขาเกินกว่าที่พ่อแม่จะตระหนักถึงได้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2524 : 134 ; อ้างอิงมาจาก Taubman.md.)

ถึงแม้ว่าเด็กสามารถตอบสนองดนตรีได้โดยธรรมชาติตั้งแต่เล็ก เช่น การเคลื่อนไหวร่างกายตามเสียงเพลงที่ได้ยิน แต่เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะได้รับประสบการณ์ทางดนตรีเพิ่มมากขึ้น (Bently. 1965 : 12) และเนื่องจากความสามารถในการเรียนรู้ดนตรีขึ้นอยู่กับพัฒนาการการเรียนรู้ในแต่ละวัยของผู้เรียน การจัดกิจกรรมดนตรีในแต่ละระดับการศึกษาจึงแตกต่างกัน (ญรุทธิ์ สุทธิจิตต์. 2531 : 190)

สำหรับปฐมวัยศึกษามุ่งเน้นในการวางรากฐานด้านการคิด การแสดงออกไม่ว่าจะเป็นด้านสติปัญญา อารมณ์ สังคม และการพัฒนาด้านร่างกาย (นิตยา ประพุดติกิจ. 2539 : 144) การเรียนดนตรีจึงมีส่วนเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีพัฒนาด้านความคิด สามารถถ่ายทอดความรู้สึกที่ตนรับในเชิง สร้างสรรค์ที่สังคมยอมรับ ซึ่งการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์นี้เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมากในช่วงนี้ เพราะเป็นช่วงที่สมองส่วนขวามีพัฒนาการที่เด่นชัด และเนื่องจากกิจกรรมดนตรีมักเกี่ยวข้องกับ

การเคลื่อนไหว การเรียนดนตรีจึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนรู้จักกับร่างกายและพัฒนาความสามารถทางกายของตนได้เป็นอย่างดี กล่าวได้ว่าสิ่งนี้เป็นความสำคัญของดนตรีในระดับปฐมวัยศึกษา นอกจากนี้ผลสะท้อนที่เกิดขึ้น จากการรับรู้ในลักษณะดังกล่าว ช่วยให้ผู้เรียนเป็นคนละเอียดอ่อนไวต่อการรับรู้ มีเหตุผล ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่การศึกษาในระดับปฐมวัยพึงประสงค์ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2535 : 16)

การร้องเพลงเป็นกิจกรรมการแสดงออกทางดนตรี ที่เด็กจะกระทำได้เป็นอันดับแรก เมื่อเด็กเริ่มออกเสียงได้ แต่การร้องเพลงในเด็กวัยนี้มักไม่เป็นทำนองมากนัก คือ จะใช้ระดับเสียงเดียวซ้ำ ๆ กัน มีการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงตามลักษณะที่ได้ยิน (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2532 : 2) แต่ถ้าได้เรียนดนตรีโดยถูกวิธีแล้วจะพัฒนาความสามารถในการร้องเพลงได้ (อรรณ บรจศิลป์. 2526 : 178 ; อ้างอิงมาจาก Suzuki. n.d.)

จากประสบการณ์ของผู้วิจัย ซึ่งเป็นอาจารย์พิเศษสอนดนตรีชั้นอนุบาลปีที่ 1 - 3 ที่โรงเรียนศรีวิกรม์ โรงเรียนดนตรีเสรินันท์ และโครงการศึกษาดนตรีสำหรับบุคคลทั่วไปวิทยาลัยดุริยางค์ศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยได้พบปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงในระดับเด็กปฐมวัย คือ นักเรียนร้องเพลงไม่ถูกต้องตามระดับเสียง ไม่ตรงตามจังหวะ และไม่สามารถร้องเพลงได้ตรงตามแนวทำนอง อารมณ์เพลงที่ถูกต้องได้ และจากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ประจำโรงเรียนศรีวิกรม์ ที่สอนวิชาดนตรี และการสังเกตจากนักเรียนพบว่า นักเรียนไม่สามารถร้องเพลงได้ตรงตามจังหวะเพลง และร้องเพลงในระดับเสียงเดียวไม่มีเสียงสูงต่ำ ดังและเบาตามทำนองและอารมณ์เพลง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรฝึกให้เด็กสามารถร้องเพลงอย่างมีคุณภาพ ร้องได้ถูกต้อง ตามทำนอง จังหวะ และคุณภาพ ทำให้เกิดความมั่นใจและกล้าที่จะแสดงออก

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจการใช้เทคนิคแม่แบบ เพราะแม่แบบคือสิ่งรอบ ๆ ตัวเด็ก เช่น บิดามารดา ครู และเพื่อน รวมทั้งสิ่งที่ได้เห็นจากโทรทัศน์ จะมีผลต่อพฤติกรรมของเด็กวัยนี้มาก (สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2537: 60) และเด็กวัยนี้ชอบร้องเพลงโดยเลียนแบบจากเพลงที่ได้ฟัง และเลียนแบบบุคคลที่ตนชอบ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2532 : 11) การเลียนแบบจะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง โดยการสังเกตการกระทำของผู้อื่น (Bandura. 1977 : 16-22) ตลอดจนกิจกรรมของแม่แบบ ผลจากการสังเกตแม่แบบ จะทำให้บุคคลนั้นเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ หรือเกิดพฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสมได้ (พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 53) นอกจากนี้ ดนตรีเป็นเรื่องของเสียง เป็นเรื่องนามธรรม เราไม่สามารถมองเห็นรูปร่างหน้าตาได้ ดังนั้น วัสดุอุปกรณ์มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยทำให้บทเรียนน่าสนใจ ช่วยอธิบายสิ่งยากให้ง่ายขึ้น เช่น ใช้เพลงประกอบคำอธิบายและแสดง ความหมายต่างๆ ของดนตรีให้มองเห็นได้ (กักร สนิทวงศ์ ณ อยุธยา . 2514 : 43 -44) และเทปโทรทัศน์เป็นอุปกรณ์หนึ่ง ซึ่งสามารถอธิบายประกอบให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้รวดเร็ว และเข้าใจบทเรียนได้ง่ายกว่า

สื่ออื่น (วิจิตร ภักดีรัตน์. 2523 : 284) ซึ่งสอดคล้องกับ เป็ร้อง กุมท (2515 : 25) ให้ความเห็นว่ นักเรียนควรเห็นสิ่งที่ควรเห็น และยังจำกัดความผิดพลาดในการสาธิตได้ โดยการทำเพลโทรทัศน์ไว้ล่วงหน้า และสามารถฉายเน้นสิ่งสำคัญ ๆ ได้

> ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ และวิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อน และหลังการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อน และหลังการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อน และหลังการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
4. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการสอนแบบปกติ
5. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และ การสอนแบบปกติ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
3. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
4. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ
5. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และ การสอนแบบปกติ มีพฤติกรรมการร้องเพลงแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะช่วยให้ทราบถึงผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนอนุบาลปีที่ 3 จะเป็นประโยชน์ต่อครูประจำชั้น และครูผู้สอนดนตรีศึกษา ในการนำวิธีการปรับพฤติกรรม โดยการใช้เทคนิคแม่แบบ ไปใช้พัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลง ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี และมีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมาจำนวน 45 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี และมีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 45 คน ซึ่งมาจากการสุ่มอย่างง่ายมาจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลง ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 วิธี ได้แก่

3.1.1 การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วัตถุทัศน์เป็นแม่แบบ

3.1.2 การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

3.1.3 การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วัตถุทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

3.1.4 การสอนแบบปกติ

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการร้องเพลง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียน เกิดการเรียนรู้ที่จะร้องเพลงได้ถูกต้อง โดยการให้นักเรียนฟัง สังเกต และเลียนแบบการร้องเพลงของแม่แบบ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจำแนกการใช้เทคนิคแม่แบบเป็น 3 วิธี คือ การใช้วัตถุทัศน์เป็นแม่แบบ การใช้ครูเป็นแม่แบบ และการใช้วัตถุทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ มีรายละเอียดดังนี้

1.1 การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิทัศน์เป็นแม่แบบ หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะร้องเพลงได้ถูกต้อง โดยการให้นักเรียนฟัง สังเกต และเลียนแบบจากแม่แบบซึ่งเป็นวิทัศน์ โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์ เกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงที่ต้องการ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติม หากนักเรียนยังไม่สามารถแสดงพฤติกรรมการร้องเพลงนั้นได้ แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1

1.2 การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะร้องเพลงได้ถูกต้อง โดยการให้นักเรียนฟัง สังเกตและเลียนแบบจากแม่แบบซึ่งเป็นครู โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่แม่แบบ โดยแสดงพฤติกรรมการร้องเพลงที่ต้องการให้นักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบแล้วให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถาม เกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบเพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติม หากนักเรียนยังไม่สามารถแสดงพฤติกรรมการร้องเพลงนั้นได้ แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรม การร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อ ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2

1.3 การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะร้องเพลงโดยการให้นักเรียน ฟัง สังเกต และเลียนแบบจากแม่แบบ ซึ่งเป็นวิดิทัศน์ร่วมกับครู โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการร้องเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์เกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงที่ถูกต้อง พร้อมทั้งผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบแสดงพฤติกรรมการร้องเพลงที่ถูกต้อง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบแล้วให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น และความรู้สึกตลอดทั้งให้นักเรียนซักถาม เกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติม หากนักเรียนยังไม่สามารถแสดงพฤติกรรมการร้องเพลงนั้นได้ แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากแม่แบบวิดิทัศน์ และแม่แบบครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรม การร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อ ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 3

1.4 การสอนแบบปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมการร้องเพลงโดยใช้การบรรยาย และทำกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมกับการใช้สื่อการสอน ได้แก่ เทปโน การใช้เครื่องประกอบจังหวะ เป็นต้น โดยมีขั้นตอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง และให้นักเรียนร่วมกันทำกิจกรรมโดยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรม การร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อ ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มควบคุม

2. พฤติกรรมการร้องเพลง หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการเปล่งเสียงร้องตาม ลักษณะเสียงได้ถูกต้อง โดยสามารถในการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และสามารถถ่ายทอด ความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามความเร็วและช้าของจังหวะเพลง ความดัง และเบาของ น้ำเสียง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การเปล่งเสียง ได้แก่ การเปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง

2.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรืออารมณ์เพลง จำแนกเป็น

2.2.1 ความเร็วของจังหวะเพลง

2.2.2 ความช้า ของจังหวะเพลง

2.2.3 ความดังของน้ำเสียง

2.2.4 ความเบาของน้ำเสียง

บทที่ 2
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษารั้วนี้ มีดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงในระดับปฐมวัยศึกษา

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.1.1 ความหมายของแม่แบบ (Models)

แม่แบบ หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ดีเป็นบรรทัดฐานได้เป็นแบบ หรือตัวอย่างที่นำมาให้เห็น เพื่อเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบ และเพื่อเป็นแบบอย่างในการเลียนแบบ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 52)

1.1.2 ความหมายของการใช้เทคนิคแม่แบบ (Modeling Technique)

เทคนิคแม่แบบ หมายถึง กลวิธีในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ โดยให้ผู้ประสงค์จะเลียนแบบ สังเกตพฤติกรรมจากแม่แบบที่ต้องการจะเลียนแบบ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 61 ; อ้างอิงมาจาก Bandura and Menlove. 1968) นอกจากนี้ การเรียนรู้ส่วนใหญ่ของเด็กเกิดจากการกระทำตามผู้อื่น เด็กจะเรียนรู้จากแม่แบบ โดยแม่แบบจะทำหน้าที่เป็นสิ่งที่เร้าให้ผู้เรียน สังเกต และเลียนแบบพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย ซึ่งกระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตเป็นวิธีการเรียนรู้แบบพื้นฐานที่ให้ประโยชน์กว้างขวาง และมีข้อดีตรงที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ซับซ้อน หรือยาก ๆ ได้ดีและรวดเร็ว (Patterson . 1974 : 38 -139)

1.1.3 ประเภทของแม่แบบ

แม่แบบ หมายถึง สิ่งที่เป็นแบบอย่างที่ดีเป็นบรรทัดฐานได้เป็นแบบหรือตัวอย่างที่นำมาให้เห็น เพื่อเป็นแนวทางในการเปรียบเทียบและเพื่อเป็นแบบอย่างในการเลียนแบบแม่แบบ แบ่งเป็นแม่แบบที่เป็นชีวิตจริง ได้แก่แม่แบบที่มนุษย์เป็นผู้แสดงแบบ และแม่แบบรูปสัญลักษณ์ เช่น แม่แบบภาพยนตร์ แม่แบบทางโทรทัศน์ เป็นต้น (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 52)

แบบดูราแบ่งแม่แบบออกเป็น 3 ประเภท คือ แม่แบบที่มีชีวิต แม่แบบสัญลักษณ์ และแม่แบบที่เป็นคำสอน (ประสาท อิศรปริดา. 2538 : 283 -284 ; อ้างอิงมาจาก Gredler, 1992 : 310)

1. แม่แบบที่มีชีวิต (Live Model) ได้แก่ บุคคลในครอบครัว เพื่อนหรือผู้คนที่ไปให้ผู้สังเกต สามารถติดต่อสัมพันธ์ได้

2. แม่แบบสัญลักษณ์ (Symbolic Model) ได้แก่ ภาพแม่แบบในสื่อมวลชนทั้งหลาย เช่น ในภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิดิทัศน์ (Videotape) หนังสือ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

3. แม่แบบในรูปคำสอน (Verbal Description or Instruction) เป็นแม่แบบที่เป็นการพูดหรือการบอกทางวาจาหรือเป็นคำสอนในภาษาเขียน

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การเสนอแม่แบบทั้งในรูปสัญลักษณ์ คือ วิดิทัศน์ และแม่แบบที่มีชีวิตคือครู

1.1.4 กระบวนการเรียนรู้จากแม่แบบ

ประสาท อิศรปริดา (2538 : 287 -290) ได้จำแนกกระบวนการเรียนรู้จากแม่แบบเป็นขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 กระบวนการใส่ใจ (Attention Process)

ความใส่ใจ มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ พฤติกรรมใหม่ ๆ จะไม่เกิดขึ้นถ้าหากผู้เรียนไม่ใส่ใจที่จะรับรู้ อย่างไรก็ตามผู้เรียนไม่ได้ใส่ใจแม่แบบทุกตัวที่ปรากฏรอบตัวเขา แต่เขาจะเลือกใส่ใจเฉพาะแม่แบบบางอย่างเท่านั้น

ความใส่ใจของผู้สังเกตต่อแม่แบบนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ที่สำคัญได้แก่ประสิทธิภาพของแม่แบบ และลักษณะของผู้สังเกตเอง

1. ลักษณะเหตุการณ์ของแม่แบบ ซึ่งจะก่อให้เกิดความใส่ใจกับผู้สังเกตได้ดี มีหลายประการ เช่น

1.1 ความเด่น แม่แบบที่เด่นย่อมดึงดูดให้ผู้สังเกตใส่ใจมากกว่าแม่แบบที่ไม่เด่น

1.2 ความซับซ้อน ผู้สังเกตจะมีความใส่ใจต่อเหตุการณ์ของแม่แบบที่มีความซับซ้อนน้อยมากกว่าเหตุการณ์ของแม่แบบที่มีความซับซ้อนมาก คำพูดยาว ๆ จะมีความซับซ้อนเกินไปสำหรับเด็กเล็ก ๆ เขาจึงไม่ค่อยใส่ใจ ถ้าหากลดความยาวของคำพูดลงเด็กก็จะมีคามใส่ใจมากขึ้น

1.3 จำนวนแม่แบบ ในพฤติกรรมที่เป็นแม่แบบ ถ้ามีแม่แบบหลาย ๆ ตัว ย่อมเรียกรว้างความสนใจ และก่อให้เกิดความใส่ใจมากกว่าจำนวนแม่แบบน้อย ๆ

1.4 ความเกี่ยวข้องและการมีคุณค่า ปกติแล้วทุกคนจะใส่ใจแม่แบบที่เกี่ยวข้องและมีคุณค่ากับตนเองเสมอ

2 ตัวผู้สังเกต ลักษณะของผู้สังเกตที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการใส่ใจ ได้แก่

2.1 การรับรู้ ความสามารถในการรับรู้และประสบการณ์การรับรู้ในอดีต ผู้ที่สามารถรับรู้ได้ดีย่อมมีแนวโน้มในการใส่ใจได้ดีกว่าผู้ที่มีการรับรู้ไม่ดี และประสบการณ์การรับรู้ในอดีตจะเป็นแนวให้ผู้สังเกตใส่ใจแม่แบบในแง่ใด แง่หนึ่ง และเป็นแนวทางในการแปลความจากการรับรู้

2.2 ระดับความตื่นตัว นักจิตวิทยาพบว่าในขณะที่อยู่ในภาวะการตื่นตัวระดับปานกลางจะมีความใส่ใจต่อแม่แบบดีกว่าในภาวะการตื่นตัวต่ำ

2.3 ความรู้สึกชอบที่มีอยู่เดิม ถ้าผู้สังเกตมีความรู้สึกชอบแม่แบบใดแม่แบบหนึ่งอยู่ก่อน เขาก็จะมีความใส่ใจต่อสิ่งนั้นมาก

2.4 ทักษะการสังเกต ผู้สังเกตที่มีทักษะการสังเกตสูง และสามารถพิจารณารายละเอียดของแม่แบบได้ดี ย่อมมีความใส่ใจในพฤติกรรมของแม่แบบมากกว่าผู้สังเกตที่มีทักษะการสังเกตต่ำ

ขั้นที่ 2 กระบวนการจำ (Retention Process)

ในการเลียนแบบจากแม่แบบ ผู้เรียนจะต้องจดจำในสิ่งที่เห็นจากแม่แบบ การจดจำนี้อาจอยู่ในรูปลักษณะของภาษา หรือจำในรูปของจินตภาพ (Visual Image) หรือทั้ง 2 อย่าง การจำจะดีขึ้นถ้าหากได้รับการฝึก ซึ่งอาจฝึกได้ทั้งรูปการทบทวนในใจ (Mental Rehearsal) หรือโดยการฝึกกระทำ การฝึกเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำรายละเอียดและจัดลำดับของพฤติกรรมได้อย่างเป็นระเบียบ

ขั้นที่ 3 กระบวนการปฏิบัติตามแม่แบบ (Production Process)

เมื่อบุคคลเกิดความใส่ใจ และจดจำพฤติกรรมแม่แบบแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะปฏิบัติหรือเลียนแบบพฤติกรรมแม่แบบนั้นได้โดยราบรื่น บางครั้งต้องมีการฝึกฝน ต้องการทราบผลการฝึก (Feedback) และการแนะนำในบางเรื่องเกี่ยวกับการกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ การทราบผลการฝึกนั้นอาจอยู่ในรูปการทราบผลจากการบอกเล่าของผู้อื่นหรือจากการพิจารณาจากวิดิทัศน์ หรือจากการฟังเทปบันทึกเสียง สำหรับการฝึกนั้น นอกจากจะต้องอาศัยการระลึกและสังเกตพฤติกรรมแม่แบบแล้ว ผู้เรียนเองต้องมีความมั่นใจว่าตัวเขามีความสามารถที่จะกระทำในสิ่งนั้น ๆ ได้

ขั้นที่ 4 กระบวนการจูงใจ (Motivational Process)

การเสริมแรงมีบทบาทหลายประการในการเรียนรู้ด้วยการสังเกต ถ้าได้รับการเสริมแรงหลังจากเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบก็จะมีแรงจูงใจ ที่จะใส่ใจ จดจำ และแสดงพฤติกรรมตามแม่แบบนั้นมากขึ้น ยิ่งกว่านั้น การเสริมแรงยังก่อให้เกิดความคงทนของการเรียนรู้ผู้ที่ทดลองแสดงพฤติกรรมใหม่ ๆ จะแสดงพฤติกรรมนั้นต่อไปถ้าหากได้รับการเสริมแรง

แบนดูรา (ประสาท อิศรปรีดา. 2538 : 289 ; อ้างอิงมาจาก Bandura) ได้จำแนกการเสริมแรงออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. การเสริมแรงโดยตรง เป็นผลกรรมที่ผู้สังเกตได้รับโดยตรง หลังจากแสดงพฤติกรรมตามแม่แบบ
2. การเสริมแรงจากการเห็นแม่แบบได้รับผลกรรมที่ดี เป็นลักษณะที่ผู้สังเกตเห็นแม่แบบได้รับตัวเสริมแรง แล้วทำให้เขามีแนวโน้มจะกระทำเหมือนแม่แบบ
3. การเสริมแรงตนเอง ทั้งการเสริมแรงที่ผู้กระทำได้รับโดยตรงและการเห็นผู้อื่น (แม่แบบ) ได้รับตัวเสริมแรง ล้วนเป็นผลกรรมที่ได้รับจากสิ่งแวดล้อมภายนอกตัวทั้งสิ้น การเสริมแรงตนเองจะตรงกันข้ามเป็นการเสริมแรงที่เป็นอิสระจากสังคมหรือสิ่งแวดล้อม ผู้กระทำจะเป็นผู้ดำเนินการและควบคุมการเสริมแรงด้วยตนเอง

การเสริมแรงด้วยตนเอง ประกอบด้วยปัจจัย 3 ประการคือ (ประสาท อิศรปรีดา. 2538 : 289)

ประการที่ 1 มาตรฐานของพฤติกรรมที่จะได้รับการเสริมแรงซึ่งตนเองเป็นผู้กำหนดเพื่อประเมินตนเอง

ประการที่ 2 ลักษณะของตัวเสริมแรงที่จะได้รับ เมื่อกระทำหรือแสดงพฤติกรรมได้ตาม มาตรฐานที่กำหนดไว้

ประการที่ 3 บุคคลในฐานะที่เป็นผู้ดำเนินการให้ และกำหนดการเสริมแรงแก่ตนเอง

การเสริมแรงตนเองนี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับครูและนักเรียน เพราะต้องการให้นักเรียน ก้าวหน้าขึ้น โดยไม่ได้คาดหวังเฉพาะรางวัลภายนอก (External Reward) แต่ต้องการให้นักเรียนเกิด ความภาคภูมิใจ เห็นคุณค่า และเกิดความสุขใจในพัฒนาการที่ก้าวหน้าขึ้นนั้น

1.1.5 แม่แบบที่มีประสิทธิภาพ

ประสาท อิศรปรีดา (2538 : 284) ได้กล่าวถึงแม่แบบที่มีประสิทธิภาพไว้ว่าองค์ประกอบใน กระบวนการเรียนรู้ประการหนึ่ง คือ ประสิทธิภาพของแม่แบบ แม่แบบบางอย่างทำให้ผู้เรียนใส่ใจมาก แม่แบบบางอย่างมีประสิทธิภาพต่อความใส่ใจของผู้เรียนน้อย ลักษณะของแม่แบบที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความมีเกียรติ ความน่าเชื่อถือ มีลักษณะนิสัยใจคอที่กลุ่มยอมรับ และมีคุณลักษณะที่เป็นแบบอย่างซึ่ง ผู้สังเกตใฝ่ฝันจะเป็นเช่นนั้น

สำหรับวิธีการคัดเลือกแม่แบบที่มีประสิทธิภาพนั้น มีดังนี้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 53)

1. แม่แบบที่คัดเลือกจะต้องมีชื่อเสียง มีความน่าเชื่อถือ เป็นตัวอย่างที่ดี เหมาะสม และสอดคล้อง กับเป้าประสงค์ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนแบบมั่นใจที่จะเลียนแบบแม่แบบนั้นมากยิ่งขึ้น

2. แม่แบบและผู้เลียนแบบหรือผู้สังเกตต้องมีลักษณะใกล้เคียงกันเช่น อายุอยู่ในวัยเดียวกัน เป็นเพื่อนกัน

3. ลักษณะของกิจกรรมที่เลียนแบบ ควรจะเป็นกิจกรรมที่ประกอบด้วยพฤติกรรมที่ไม่ สลับซับซ้อน เพราะจะทำให้เกิดการเลียนแบบได้ง่ายขึ้น

นอกจากนี้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเสนอแม่แบบ (สม โภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536 : 255 - 256 ; อ้างอิงมาจาก Perry and Furukawa.1986) มีดังนี้

1. แม่แบบควรมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้สังเกตทั้งในด้าน เพศ เชื้อชาติ และทัศนคติ ซึ่งการที่แม่แบบมีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้สังเกตนั้น จะทำให้ผู้สังเกตมั่นใจได้ว่าพฤติกรรมที่แม่แบบ แสดงออกนั้นเหมาะสม และสามารถทำได้เพราะบุคคลนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับตน ซึ่งจะทำให้เขาเกิด ความรู้สึกว่าเขาเองก็น่าจะทำได้เช่นกัน

2. แม่แบบควรจะเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในสายตาของผู้สังเกต แต่ถ้ามีชื่อเสียงมากเกินไป ก็จะทำให้เขามีความรู้สึกว่าพฤติกรรมที่แม่แบบกระทำนั้น เป็นสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นจริงสำหรับเขาได้

3. ระดับความสามารถของตัวแบบนั้น ควรจะมีระดับที่ใกล้เคียงกับผู้สังเกต เพราะถ้าใช้แม่แบบที่มีความสามารถสูงมาก ก็จะทำให้ผู้สังเกตคิดว่าเขาไม่น่าจะทำได้

4. แม่แบบนั้นควรมีลักษณะที่เป็นกันเองและอบอุ่น

5. แม่แบบเมื่อแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับการเสริมแรง จะทำให้ได้รับความสนใจจากผู้สังเกตมากขึ้น

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า แม่แบบเป็นสิ่งที่ เป็นแบบอย่างที่ดีเป็นบรรทัดฐานในการเลียนแบบแม่แบบมีทั้งแม่แบบที่มีชีวิต และแม่แบบสัญลักษณ์ และในการคัดเลือกแม่แบบ ควรจะคัดเลือกแม่แบบที่มีประสิทธิภาพ

1.1.6 วิธีการเสนอแม่แบบอย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีการเสนอแม่แบบอย่างมีประสิทธิภาพ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 53 ; อ้างอิงมาจาก Bornstein, Bellack, and Hersen, 1977) ดังนี้

1. เสนอแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง โดยจะต้องให้แรงเสริมแก่แม่แบบและผู้เลียนแบบ เมื่อสามารถแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เช่นเดียวกับแม่แบบ

2. เสนอแม่แบบควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง โดยสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่างนี้จะทำหน้าที่เป็นสัญญาณบอกให้อินทรีย์รู้ว่า ถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วจะได้รับการเสริมแรง

3. เสนอแม่แบบควบคู่กับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง การเสริมแรงทางบวก และการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ถูกต้อง

คอเทลลา (สม โภชน์ เอี่ยมสุภาษิต . 2536 : 257 - 258 ; อ้างอิงมาจาก Cuatela, 1976) ได้กล่าวถึงวิธีการเสนอแม่แบบไว้หลายวิธีดังนี้

1. เสนอแม่แบบที่เป็นชีวิตจริงหรือแม่แบบสัญลักษณ์

2. เสนอแม่แบบภายใน เป็นการให้บุคคลเสนอจินตนาการ เพื่อให้แม่แบบแสดงพฤติกรรม

3. เสนอแม่แบบหลาย ๆ อย่าง จะช่วยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทำให้ผู้สังเกตมีความยืดหยุ่นในการแสดงออกในหลาย ๆ สภาพการณ์

4. เสนอแม่แบบที่แสดงถึงความสามารถในการแก้ปัญหาได้เป็นอย่างดี

5. การเสนอแม่แบบแบบค่อย ๆ แสดงออกทีละขั้นตอน เหมาะสำหรับการแสดงถึงพฤติกรรมที่ซับซ้อน โดยเสนอแม่แบบเป็นทักษะย่อย ๆ ไปทีละทักษะซึ่งผู้สังเกตจะต้องทำได้ตามแม่แบบเสียก่อน จึงค่อยเสนอแม่แบบที่แสดงในลำดับต่อไปวิธีการเสนอแม่แบบลักษณะนี้ เหมาะสมกับวิธีการสอนขับรถหรือเล่นดนตรี เป็นต้น

6. การใช้การสอนซึ่งการใช้การสอนควรจะได้พิจารณาใช้ร่วมกับการเสนอแม่แบบ

7. การให้ผู้สังเกตสรุปถึงลักษณะของพฤติกรรมที่เขาสังเกต จะทำให้ผู้สังเกตสามารถเรียนรู้และเก็บจำลักษณะของแม่แบบ ได้ดีขึ้น

8. การชักชวนของแม่แบบ

9. สภาพการณ์ที่จะเสนอแม่แบบ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น วิธีการเสนอแม่แบบเป็นสิ่งที่สำคัญ อีกทั้งขึ้นอยู่กับผู้ที่จะเลียนแบบ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไป ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการจะพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลง จึงใช้การนำเสนอแม่แบบตามลำดับขั้นตอน เพื่อพัฒนาทักษะย่อย ๆ ทีละทักษะ เพื่อให้นักเรียนสามารถทำได้ตามแม่แบบ

1.1.7 บุคคลที่เด็กเลียนแบบ

สวนา พรพัฒน์กุล (2525 : 2 - 7) กล่าวว่า บุคคลที่เด็กจะเลียนแบบนั้นจะเริ่มต้นจากคนใกล้ชิดที่สุดแล้วค่อย ๆ ห่างออกไปจากตัวเด็ก ตามพัฒนาการทางสังคมของเด็ก ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ดังนี้

1. เลียนแบบจากพ่อแม่และครู ในช่วงที่เด็กเริ่มเลียนแบบได้นั้น เด็กจะเลียนแบบบุคคลใกล้ชิดที่สุด คือ พ่อแม่ ซึ่งหมายถึงผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องแทนพ่อแม่ด้วย เมื่อเด็กเติบโตขึ้นและไปโรงเรียนใช้เวลาครึ่งหนึ่งของชีวิตในแต่ละวันอยู่กับครู ซึ่งความสำคัญของครูในการเป็นแม่แบบจึงสำคัญพอ ๆ กับพ่อแม่ ผู้ปกครอง ดังนั้นครูจึงควรเป็นแม่แบบที่ดี แต่ต้องไม่เสแสร้งแสดงบทบาทของแม่แบบให้แก่เด็ก
2. เลียนแบบจากแม่แบบที่เด็กชอบ จะต้องเป็นแม่แบบที่ก่อให้เกิดความพอใจแก่เด็กอาจเป็นเพื่อนหรือบุคคลอื่น ๆ ที่แวดล้อมอยู่
3. เลียนแบบจากแม่แบบที่ตรงกับความสนใจ การเลียนแบบจะเกิดขึ้นเมื่อแม่แบบนั้นตรงกับความสนใจ เด็กหญิงเลียนแบบต่างไปจากเด็กชาย เนื่องจากความสนใจแตกต่างกัน แม้ในเด็กหญิงหรือเด็กชายด้วยกันความสนใจก็จะแตกต่างกันไปอีก เช่น เด็กหญิงบางคนสนใจเลียนแบบการทำงานในบ้านของพ่อแม่ แต่บางคนอาจจะสนใจศิลปะการแสดงต่าง ๆ ที่ตนได้เห็นในรายการโทรทัศน์ และพยายามเลียนแบบสิ่งนั้น
4. เลียนแบบจากผู้กล้าหาญ ไม่ว่าจะเป็นเด็กหญิงหรือเด็กชายย่อมจะมีผู้กล้าหาญที่ตนยกย่องและพอใจจะเลียนแบบตามผู้กล้าหาญของตน แม่แบบอาจมาจากเรื่องจริงหรือไม่จริงก็ได้ แม่แบบของเด็กมักได้แก่บุคคลที่อายุมากกว่า
5. เลียนแบบจากตัวละคร ในนวนิยาย ภาพยนตร์ โทรทัศน์ เป็นต้น

1.1.8 อิทธิพลของแม่แบบที่มีต่อผู้สังเกต

แบนดูรา (อัจฉรา ชีวาพัฒนานวงศ์. 2536 : 14-15 ; อ้างอิงมาจาก Bandura. 1977 : 41 - 45) ได้สรุปถึงอิทธิพลของแม่แบบที่มีต่อผู้สังเกตดังนี้คือ

1. การสร้างพฤติกรรมใหม่ เมื่อผู้สังเกตได้เห็นการกระทำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนของแม่แบบ ผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบของการกระทำใหม่ในรูปแบบของสัญลักษณ์ และถ่ายทอดออกมาเป็นพฤติกรรมใหม่

2. การสร้างกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ จะเกิดขึ้นในสภาพที่ผู้สังเกตเห็นการกระทำของแม่แบบในลักษณะต่าง ๆ เช่น การตัดสินใจ รูปแบบภาษา เป็นต้น จากนั้นผู้สังเกตจะทดสอบกระทำตามแม่แบบลักษณะต่าง ๆ ภายใต้สภาพการณ์ต่าง ๆ และถ้าการตอบสนองส่งผลทางบวก ผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบลักษณะของแม่แบบในรูปต่าง ๆ แล้วนำมาสร้างเป็นกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่

3. การสอนความคิดและพฤติกรรมสร้างสรรค์ การมีแม่แบบจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์เพราะเมื่อมนุษย์เห็นแม่แบบกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง มนุษย์อาจใช้ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ประกอบการกระทำของแม่แบบมาพัฒนาเป็นความคิด หรือพฤติกรรมใหม่ขึ้นมา อย่างไรก็ตามยังมีข้อจำกัดสำหรับแม่แบบเชิงสร้างสรรค์ ถ้าแม่แบบนี้มีประสิทธิภาพไม่เพียงพอหรือผู้สังเกตมีทักษะจำกัด พฤติกรรมสร้างสรรค์จะไม่มีอิทธิพลเพียงพอต่อการกระทำตามของผู้สังเกต

4. การยับยั้งการกระทำและการลดความหวั่นเกรงที่จะกระทำ การที่ได้เห็นแม่แบบถูกลงโทษ ผู้สังเกตมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำตามแม่แบบนั้น และในทำนองเดียวกัน ถ้าได้เห็นแม่แบบทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องและถูกห้ามปรามแล้วไม่มีผลกระทบใด ๆ ตามมา ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามแม่แบบ

5. การส่งเสริมการกระทำ การมีแม่แบบจะมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการกระทำทั้งที่เป็นทางบวกและทางลบ ถ้าผู้สังเกตได้เห็นแม่แบบแสดงพฤติกรรมหนึ่ง และได้รับรางวัลผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามมากขึ้น ในทำนองเดียวกันถ้าผู้สังเกตได้เห็นแม่แบบที่แสดงความก้าวร้าว และได้รับการยกย่องว่าเป็นสิ่งดีผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามมากขึ้น ดังนั้นการเสนอแม่แบบในสังคมจำเป็นต้องมีความระมัดระวังอย่างยิ่ง เพราะอาจมีผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมทางลบได้

6. การมีแม่แบบนอกจากจะส่งผลต่อการกระทำแล้ว ยังมีผลต่ออารมณ์ของผู้สังเกตให้รุนแรงเพิ่มขึ้น และกระตุ้นให้เกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย

7. การเอื้ออำนวยให้เกิดการกระทำตามแม่แบบ การกระทำใดที่คนให้คุณค่าและมีความชื่นชอบอยู่เสมอ การกระทำของแม่แบบนั้นเมื่อคนสามารถกระทำตามแม่แบบได้เร็ว จะทำให้เกิดการแผ่ขยายจากสังคมหนึ่งไปสู่สังคมหนึ่งได้โดยเร็วด้วย ดังจะเห็นได้ว่าการมีแม่แบบนอกจากจะทำให้ผู้สังเกตมีความเปลี่ยนแปลงภายในตนเองแล้วยังทำให้สังคมนั้น ๆ มีการเปลี่ยนแปลงอีกด้วย

1.1.9 ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้แม่แบบ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 65) ได้กล่าวถึงข้อดีและข้อจำกัดของวิธีการให้แม่แบบไว้ดังนี้

1. ข้อดีของวิธีการให้แม่แบบ

1.1 จะทำให้ความถี่ของการพฤติกรรมเป้าหมายหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ค่อย ๆ เกิดขึ้นและค่อย ๆ มีความถี่สูงขึ้น และจะคงทนถาวรยิ่งขึ้น เมื่อให้การเสริมแรงแก่อินทรีย์ภายหลังที่อินทรีย์สามารถเลียนแบบ หรือแสดงพฤติกรรม ที่พึงประสงค์ได้เช่นเดียวกับแม่แบบหรือเกิดพฤติกรรมใหม่ ๆ ได้เหมาะสม

1.2 จะทำให้ผู้สังเกตหรือผู้เลียนแบบเกิดพฤติกรรมใหม่ที่ไม่เคยเกิดมาก่อน

1.3 จะช่วยเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือระงับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้สังเกต หรือผู้เลียนแบบ

1.4 ช่วยเอื้ออำนวยให้พฤติกรรมของผู้สังเกต หรือผู้เลียนแบบที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วให้มีแนวโน้มที่จะแสดงออกมา

2. ข้อจำกัดของวิธีการให้แม่แบบ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : อ้างอิงมาจาก Bornstein, Bellack and Hersen, 1977)

2.1 หากใช้วิธีการให้แม่แบบอย่างเดียวในการสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่ การเกิดพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์อาจจะเกิดได้ช้า ด้วยเหตุนี้ควรใช้การปรับพฤติกรรมควบคู่กับการเสริมแรงทางบวก การให้ข้อมูลย้อนกลับ และสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ต้องการจะสร้างหรือสอนนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

2.2 การคัดเลือกแม่แบบตลอดทั้งกิจกรรมที่จะให้เลียนแบบ ผู้คัดเลือกแม่แบบ และกิจกรรมที่จะให้เลียนแบบจะต้องตระหนักถึงความสำคัญ ของเรื่องดังกล่าวนี้ เพราะมีจะนั้นจะทำให้เสียเวลาในการทดลองโดยไม่ประโยชน์

1.1.10 คุณค่าของวิดิทัศน์

วิดิทัศน์ได้เข้ามามีบทบาทในวงการสื่อ สถาบันการศึกษาต่าง ๆ ได้ให้ความสนใจ และนำวิดิทัศน์มาใช้มากขึ้น จึงนับว่า วิดิทัศน์การสอนมีคุณค่าต่อการศึกษายิ่ง (พินิต วัฒน. 2520 : 11) ได้กล่าวถึงคุณค่าของ วิดิทัศน์การสอน ไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือที่เข้าถึงคนหมู่มากได้พร้อม ๆ กัน โดยสะดวกและประหยัด
2. เป็นการผสมผสานที่ดีที่สุดระหว่างวิทยุกับวิดิทัศน์
3. เป็นเครื่องมือที่เอาชนะอุปสรรคของการเรียนรู้หลายประการ เพราะวิดิทัศน์สามารถเสนอความคิด สร้างทัศนคติ ให้ข่าวสารโดยที่ผู้รับไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางภาษาอย่างสูง หรือต้องอยู่ในเหตุการณ์ด้วย
4. เป็นการขยายความสามารถของครูที่เก่ง ๆ หรือผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านใดด้านหนึ่ง โดยเฉพาะให้ถึงผู้รับได้มาก ๆ
5. มีความเป็นปัจจุบันทันด่วน ทำให้ผู้รับสนใจมาก ย่อมก่อให้เกิดการเรียนรู้สูง
6. สามารถนำอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น ของจริง รูปภาพ ภาพยนตร์ ฯลฯ มาใช้ร่วมกับเทปวิดิทัศน์ได้สะดวก และการใช้อุปกรณ์หลายอย่างร่วมกันนี้ ผู้เรียนย่อมเกิดการเรียนรู้ได้ดี
7. การวิจัยพบว่า วิดิทัศน์ใช้สอนหลักการ ความคิดรวบยอด และกฎเกณฑ์ได้ดีที่สุด

1.1.11 ประเภทและรูปแบบของรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา

รูปแบบรายการผลิตขึ้นเพื่อการศึกษา อาจจำแนกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ (เกศินี โชติกเสถียร. 2528 : 131)

1. รูปแบบรายการผลิตชิ้นเพื่อสอน (Teaching Format) เป็นกลุ่มรายการที่ใช้เพื่อการเรียนการสอนตามหลักสูตร รูปแบบรายการมีบทบาทในเชิงสอนมากกว่าจูงใจ การผลิตรายการจะง่ายกว่าแบบอื่น

2. รูปแบบรายการเพื่อการเรียน (Learning Format) เป็นกลุ่มรายการที่มุ่งใช้เพื่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรแบบกลุ่มแรกก็ได้ หรืออาจใช้เพื่อการศึกษาทั่วไปก็ได้ แต่เป็นรายการที่ต้องสร้างแรงจูงใจแก่ผู้ชมมากขึ้น ต้องให้ผู้ชมสนใจอยากติดตามโดยผู้ชมไม่มีความรู้สึกรายการที่มุ่งมาสอนตน แต่กลับรู้สึกว่าเป็นรายการดีมีประโยชน์น่าเรียน น่ารู้ และเต็มใจชมโดยตลอดการผลิตรายการในรูปแบบนี้ต้องการความประณีตและเทคนิควิธีที่มีประสิทธิภาพสูง

3. รูปแบบรายการเพื่อเผยแพร่ข่าวสาร (Information Format) เป็นกลุ่มรายการที่มุ่งใช้เป็นสื่อเสนอเทศแก่ประชาชนทั่วไป เพื่อสนองความสนใจใคร่รู้ เพื่อความทันต่อเหตุการณ์และสามารถปรับตัวเองเข้ากับความจริงก้าวหน้าของสังคมได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม รายการในรูปแบบนี้ต้องสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ชมมากที่สุด การผลิตจำเป็นต้องประณีตและใช้เทคนิค วิธีที่มีประสิทธิภาพสูงสุดด้วย มิฉะนั้น ผู้ชมจะหันไปหารายการวิทยุโทรทัศน์ประเภทบันเทิงโดยง่าย การนำสิ่งที่เ็นจริงมาแยกแยะให้เห็นถึงสาเหตุและสรุปให้ได้ คนวิเคราะห์ต้องเก่งและจูงใจกลุ่มเป้าหมายได้จึงน่าสนใจ วิธีการนี้ใช้ได้คึกมากในรายการโทรทัศน์การศึกษา แต่ควรจะเป็นส่วนหนึ่งของรายการมากกว่าทำทั้งรายการ

1.1.12 การผลิตวิทัศน์เพื่อการศึกษา

พินิต วันโณ (2520 : 19- 20) ได้เสนอขั้นตอนในการผลิตวิทัศน์ว่า จะต้องมีการวิเคราะห์และกำหนดสิ่งต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของบทเรียนให้ชัดเจน
2. กำหนดเนื้อหาให้ครอบคลุมและตอบสนองจุดมุ่งหมาย
3. วิเคราะห์ผู้เรียนเกี่ยวกับวัย ความสามารถ ความรู้พิเศษ ความสนใจพื้นฐานทางวัฒนธรรม และอื่น ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการผลิตบทเรียนที่เหมาะสม

4. การเลือกครู ต้องเลือกอย่างพิถีพิถัน โดยปกติจะเลือกครูที่สอนเก่ง แต่ต้องระวังเพราะครูที่สอนเก่งนั้น บางครั้งอาจสอนได้ไม่ดีเท่าการสอนหน้าห้อง นอกจากนั้น บุคลิกลักษณะของครูต้องเหมาะสมกับธรรมชาติของวิชาที่สอนด้วย การคัดเลือกครูที่จะสอนบทเรียนทางเพาวิทัศน์ จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่า แม่แบบมีหลายประเภทซึ่งแต่ละประเภทส่งผลในการสร้างพฤติกรรมใหม่ หรือปรับพฤติกรรมให้ดีขึ้น การใช้แม่แบบอย่างมีประสิทธิภาพควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้สังเกต และการเสนอแม่แบบหลาย ๆ ตัวจะช่วยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจการใช้เทคนิคแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แบนดูรา กรูเซค และแมนโลฟ (Bandura, Grusec and Manlove. 1966 : 499 - 506) ได้ศึกษาผลของวิธีการฝึกโดยใช้เทคนิคแม่แบบที่มีผลต่อการสร้างสัญลักษณ์ และการเลียนแบบของนักเรียนอายุ 6 - 8 ปี โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชาย 36 คน และหญิง 36 คน แม่แบบที่ใช้เป็นภาพยนตร์แสดงการเล่นของเล่นต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ให้แม่แบบต่างกันดังนี้ กลุ่มที่ 1 ให้ดูภาพยนตร์พร้อมทั้งบอกวิธีการเล่นของแม่แบบให้ทราบด้วย กลุ่มที่ 2 ให้นับตัวเลขพร้อมกับดูภาพยนตร์ กลุ่มที่ 3 ให้นับตัวเลขพร้อมกับดูภาพยนตร์ กลุ่มที่ 3 ให้ดูภาพยนตร์เงียบ ๆ หลังจากให้แม่แบบแล้ว แบ่งให้เด็กในแต่ละกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม โดยให้ครึ่งหนึ่งของแต่ละกลุ่มได้รับรางวัลการแสดงหากนักเรียนสามารถทำได้เหมือนวิธีที่แม่แบบแสดง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งไม่ได้รับรางวัลในการแสดง ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่ 1 เลียนแบบ ได้ดีกว่ากลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเงื่อนไขการให้รางวัลมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

แบนดูรา รอส และ รอส (Bandura, Ross and Ross. 1963 : 3) ได้ศึกษาผลของการใช้แม่แบบต่อการเลียนแบบพฤติกรรมก้าวร้าวโดยจัดแบ่งแม่แบบเป็น 3 ลักษณะ คือ แม่แบบที่เป็นจริง แม่แบบที่เป็นภาพยนตร์แสดงด้วยคนจริง และแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์การ์ตูน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กก่อนวัยเรียน ผลการทดลองพบว่า เด็กที่ได้ดูแม่แบบที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวตามแม่แบบนั้น และแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์ มีผลต่อพฤติกรรมของผู้สังเกตเทียบกับแม่แบบที่มีชีวิต

ซิมเมอร์มัน และเจฟเฟ (Zimmerman and Jaffe. 1977 : 773 - 778) ได้ศึกษาลักษณะของแม่แบบที่มีผลต่อความสามารถในการเรียนของเด็กอายุ 6 - 8 ปี โดยให้เด็กสังเกตแม่แบบ ซึ่งแสดงการจัดจำแนกประเภทของภาพจากบัตรภาพ 12 ภาพ จำนวน 4 ชุด โดยกลุ่มที่ 1 ดูผลการจัดภาพของแม่แบบ กลุ่มที่ 2 ดูวิธีการจัดของแม่แบบและกลุ่มที่ 3 แม่แบบแสดงวิธีการจัดอย่างละเอียด ผลการศึกษาพบว่า เด็กกลุ่มที่ 3 มีความสามารถในการเรียนจากการจัดภาพสูงกว่ากลุ่มที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กันยา ประสงค์เจริญ (2526 : 33 - 35) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาวินัยในตนเอง ด้านความรู้สึกรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดมงคลโคธาวาส จังหวัดสมุทรปราการ ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้นิทานประกอบหุ่นเป็นแม่แบบ มีการพัฒนาวินัย ในตนเองทางด้านการรับผิดชอบสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสอน โดยใช้แม่แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศศิธร บรรณาสินธุ์ (2530 : 46) ได้ศึกษาผลของการใช้แม่แบบที่มีต่อคุณธรรม ด้านกตัญญู กตเวทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลท่าอิฐ จังหวัดอุตรดิตถ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคุณธรรมด้านความกตัญญูกตเวที สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรพันธ์ วันสุกร (2534 : 69 -70) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของเทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ดคู่กับโปรแกรมการพัฒนาสุขนิสัยที่มีต่อสุขนิสัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบันไดม้า จังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ดคู่มีสุขนิสัยด้านการรักษาความสะอาดของร่างกายและด้านกิจวัตรประจำวันสูงกว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้โปรแกรมการพัฒนาสุขนิสัย

จากการวิจัยต่าง ๆ ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมที่พึงประสงค์สามารถพัฒนา โดยใช้เทคนิคแม่แบบได้ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจ ที่จะทดลองใช้เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาการร้องเพลงของ นักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง

2.1.1 หลักสูตรชั้นเด็กเล็กฉบับปรับปรุง (พ.ศ.2533)

หลักสูตรชั้นเด็กเล็กมุ่งเตรียมความพร้อมด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา รวมทั้งปลูกฝังจริยธรรมและค่านิยมไทย เพื่อให้พร้อมที่จะศึกษาในระดับประถมศึกษาได้ต่อไป

ส่วนเรื่องเกี่ยวกับดนตรีนั้น ปรากฏในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดประสบการณ์ โดยมีเนื้อหาให้ครอบคลุมการร้องเพลง การท่องคำกลอน และคำคล้องจอง การเคลื่อนไหวตามสัญญาณ จังหวะ และดนตรี ซึ่งเป็นประสบการณ์เพื่อการผ่อนคลายความเครียด มีสุขภาพจิตดีและมีความสุขเป็นส่วนช่วยพัฒนาด้านอารมณ์และจิตใจ

ในแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก เล่ม 1 และ 2 ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีลักษณะเป็นแผนการสอนเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไว้เพื่อเป็นแนวทางในการสอน โดยมีส่วนประกอบสำคัญดังนี้

รายละเอียดแผนการจัดประสบการณ์ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 กิจกรรมที่ปรากฏในตารางกิจกรรมประจำวัน ได้แก่ กิจกรรมประเภทต่าง ๆ รวม 6 ประเภทที่เสนอแนะไว้ในกิจกรรมการเรียนแต่ละวันอย่างเด่นชัด ได้แก่

1. กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ เพื่อพัฒนาการเคลื่อนไหว เรียนรู้เรื่องจังหวะ การออกกำลังกาย เป็นต้น

2. กิจกรรมสร้างสรรค์ ได้แก่ กิจกรรมด้านศิลปะศึกษา เช่น การวาดภาพ การปั้น การพับกระดาษ เป็นต้น เพื่อฝึกกล้ามเนื้อ และประสาทสัมผัส

3. กิจกรรมเล่นตามมุม ได้แก่ กิจกรรมที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ตามมุมต่าง ๆ ของห้องที่จัดไว้เพื่อพัฒนาด้านภาษา ความคิดสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบ ระเบียบวินัยและด้านความรู้ รอบตัวเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และชีวิตในบ้าน เป็นต้น

4. กิจกรรมในวงกลม มุ่งให้เป็นกิจกรรมจากครูโดยตรงซึ่งเด็กจะนั่งเป็นวงกลม และเรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ จากครูและเพื่อน ๆ

5. กิจกรรมเล่นกลางแจ้ง มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาด้านร่างกาย ความสามารถด้านต่าง ๆ ภายนอกห้องเรียน

6. กิจกรรมเกมการศึกษา ได้แก่ กิจกรรมในรูปของเกมที่เด็กจะเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ จากการเล่นเกม

ส่วนที่ 2 กิจกรรมที่ไม่ปรากฏในตารางกิจกรรมประจำวัน ได้แก่ กิจกรรมที่สามารถสอดแทรกอยู่ในกิจกรรมหลัก 6 ประเภทดังกล่าวมาแล้วได้ ซึ่งช่วยให้เด็กมีความสนใจและมีความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนมากขึ้น มีอยู่ด้วยกัน 6 ประเภทคือ

1. การเล่านิทาน ได้แก่ การเล่าเรื่องราวที่เหมาะสมกับเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความสนุกสนานและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ไปในขณะเดียวกัน

2. การร้องเพลง ได้แก่ การร้องเพลงประกอบกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อความเพลิดเพลิน ส่งเสริมความคิดริเริ่มในการแสดงท่าประกอบเพลง ช่วยพัฒนาการด้านสังคมและกล่อมเกล่าให้มีนิสัยอ่อนโยนในส่วนนี้กล่าวถึงลักษณะเพลงที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และข้อเสนอแนะในการสอนเพลงไว้ด้วย ซึ่งช่วยให้ผู้สอนเลือกเพลงได้เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก และมีวิธีสอนเพลงเป็นขั้นตอน

3. คำคล้องจอง ใช้ในการพัฒนาด้านภาษา ความสนุกสนาน และหลักในการจำคำต่าง ๆ

4. การเตรียมให้เด็กสงบ คือ กิจกรรมเสนอแนะเพื่อใช้ดึงความสนใจของเด็กให้หันมาสนใจกิจกรรมที่ครูจะนำเสนอ

5. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบกิจกรรม ได้แก่ การเสนอสื่อต่างๆ เพื่อประโยชน์ในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ เช่น หุ่นลักษณะต่าง ๆ ภาพสัญลักษณ์ ของจำลอง เป็นต้น

6. การใช้คำถามสำหรับเด็ก ได้แก่ การเสนอรูปแบบของคำถามเพื่อใช้ในการกิจกรรมต่าง ๆ ตามความเหมาะสมเพื่อช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้

2.1.2 สื่อดนตรีระดับปฐมวัยศึกษา

ผู้เรียนในระดับปฐมวัยยังมีได้มุ่งเรียนหนังสือ แต่เป็นวันที่เรียนรู้เรื่องต่าง ๆ รอบๆ ตัว และการเตรียมความพร้อมในการเรียนหนังสือในระดับประถมศึกษา หลักในการจัดทำสื่อดนตรีมีดังนี้ (ฌรุฑ์ สุทธิจิตต์. 2536)

ก. บทเพลง

1. เพลงที่นำมาใช้ในระดับปฐมวัยศึกษาควรเป็นเพลงสั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นเพลงร้อง หรือเพลงที่ใช้ในการฟัง ลักษณะของเพลงควรเป็นไปในทางสนุกสนานเป็นส่วนใหญ่ เพื่อสร้างความสนุกสนานในการเรียนดนตรีให้กับผู้เรียน

2. เพลงที่ใช้ประกอบการเคลื่อนไหวลักษณะต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ควรนำมาใช้สลับกันไปเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจเรื่องจังหวะ เช่น เพลงเดินรำพื้นเมือง รำวง และเพลงประเภทแสดงอารมณ์ต่าง ๆ

3. เพลงที่ใช้ในกิจกรรมการฟัง ควรเป็นเพลงที่สามารถมีเรื่องราวหรือเนื้อหาประกอบด้วย นอกเหนือไปจากเพลง ที่ใช้ฟังเพียงอย่างเดียวซึ่งเพลงประเภทนี้ควรมีความยาวไม่มากนัก เพราะสมาธิในการฟังของผู้เรียนในวัยนี้ยังมีช่วงสั้นการฟังเพลงเพียงอย่างเดียว โดยไม่มีสื่อใด ๆ ประกอบ

4. บทเพลงที่นำมาใช้ประกอบการสอนควรเป็นบทเพลงประเภทต่าง ๆ ทั้งเพลงไทย เพลงตะวันตก เพลงพื้นเมืองของชาติต่าง เพลงที่มีการเคลื่อนไหว ท่าทางประกอบ เหมาะสมกับผู้เรียนในวัยนี้ ให้คิดสร้างสรรค์ทำทางเอง

ข. แผนภูมิและแผนภาพ เป็นสิ่งสำคัญในการเรียน เนื่องจากผู้เรียนยังไม่สามารถเข้าใจภาษาเขียนได้ สิ่งที่คุณเรียนควรได้รับจากการเรียน คือ การเตรียมความพร้อมด้านดนตรี ภาพที่สื่อความหมายให้ผู้เรียนจึงควรเป็นภาพสี สดใส มีขนาดใหญ่พอที่ผู้เรียนจะเห็นรายละเอียด และควรเป็นภาพที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับประสบการณ์

หลักสำคัญในการใช้แผนภาพ คือ การใช้ภาพหนึ่งภาพใดแทนแนวคิดหนึ่งโดยตลอด ไม่ควรเปลี่ยนแปลงภาพบ่อย ๆ ในการสอนแนวคิดเดียวกัน เพราะจะทำให้ผู้เรียนสับสน

ค. สื่ออื่น ๆ สิ่งที่คุณสอนสามารถทำได้ใช้ก็คือ เครื่องประกอบจังหวะที่ประดิษฐ์จากเศษวัสดุ ควรคำนึงถึงคุณภาพและความปลอดภัย

หลักสำคัญในการทำสื่อในระดับนี้ คือ การใช้ภาพที่สื่อความหมายชัดเจน มีสีสันชวนเรียน ขนาดใหญ่พอจับได้ วัสดุที่นำมาทำสื่อควรเป็นวัสดุที่ปลอดภัยต่อสุขภาพของผู้เรียน

นอกจากนี้ รังสี เกษมสุข (2535 : 95-96) ได้แยกสื่อในการเรียนดนตรีออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. สื่อพื้นฐาน ได้แก่ เครื่องดนตรี จำแนกออกเป็นเครื่องดนตรีไทยและสากล และยังจำแนกออกตามชนิด ประเภท การประสมวงตามลักษณะการบรรเลง ลักษณะพิธีกรรมที่ใช้เครื่องดนตรี

2. สื่ออุปกรณ์ ได้แก่ อุปกรณ์ที่ช่วยให้การเรียนดนตรี เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพซึ่งมีทั้งสื่อเบา (Software) และสื่อหนัก (Hardware) เช่น เครื่องไฟฟ้า เครื่องฉาย เครื่องเสียง แถบเสียง วิทยุ โทรทัศน์ วิทยุ

3. สื่อวัสดุ ได้แก่ วัสดุที่จะต้องนำมาใช้อุปกรณ์ เช่น แถบเสียง फिल्म สิ่งพิมพ์ แผนภูมิป้าย ฯลฯ วัสดุอุปกรณ์มีทั้งทนทานและเสื่อมสลาย

4. สื่อวรรณกรรมดนตรี ได้แก่ โน้ต หนังสือ คำราบทเพลง บทวิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ

2.1.3 หลักการเลือกสรรสื่อประกอบการสอนคนตรี

การที่จะใช้อุปกรณ์ในการสอนคนตรีให้ได้ผลตามความมุ่งหมายที่ต้องการนั้น จำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (กัธธ สนิทวงษ์ ณ อยุธยา. 2514 : 44)

1. วัสดุอุปกรณ์เหล่านั้นต้องเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของเด็ก อุปกรณ์การสอนชั้นเด็กเล็กต้องง่ายกว่าชั้นเด็กโต
2. วัสดุอุปกรณ์เหล่านั้นต้องตรงกับจุดมุ่งหมายของบทเรียน และจุดมุ่งหมาย ของครูที่จะสอน บทเรียนนั้น ๆ
3. วัสดุอุปกรณ์เหล่านั้นต้องอยู่ในสภาพที่ใช้การ ได้ดี ไม่ชำรุดจนทำให้เกิดความไม่สะดวกในการใช้

4. วัสดุอุปกรณ์เหล่านั้นต้องตรงกับความเป็นจริง โดยเฉพาะที่เป็นกระดาษชาร์ต ต้องตรงตามให้ถูกต้อง มิฉะนั้นจะทำให้ผู้เรียนจดจำในสิ่งที่ผิด ๆ

5. อุปกรณ์เหล่านั้นต้องตรงกับความสนใจ และความต้องการของนักเรียนที่ต้องการรู้ ต้องการเห็น เช่นการสอนเรื่องเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ ก็ควรหาภาพที่เราถึงสอนอยู่ให้ดู

หลักการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนมักเกิดปัญหาอยู่เสมอในเรื่องการใช้ เช่น วัสดุอุปกรณ์เหล่านั้นไม่ทำงาน ซึ่งทำให้กระทบกระเทือนถึงการดำเนินการสอนอย่างมาก ความสนใจของเด็กก็ลดลงไป เพื่อขจัดปัญหาดังกล่าวแล้ว ในการใช้อุปกรณ์การสอนจึงควรดำเนินเป็นขั้นๆ ดังต่อไปนี้ (กัธธ สนิทวงษ์ ณ อยุธยา. 2514 : 44 -45)

ขั้นที่ 1 ขั้นเลือก ในขั้นนี้ คือ การเลือกวัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอน โดยยึดตามหลักที่กล่าวมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียม เมื่อเราเลือกวัสดุอุปกรณ์ได้ตามที่เราต้องการแล้วขั้นต่อไป คือ ขั้นเตรียมตัวครู และนักเรียน

ก. เตรียมตัวครู ครูต้องลองทบทวนดูว่าอุปกรณ์ที่เลือกไว้นั้นจะใช้ประกอบการสอนตอนใด และโดยเฉพาะวัสดุอุปกรณ์ที่เป็นประเภทเครื่องจักรกล ควรได้ทดลองก่อนให้เป็นที่ยอมรับว่าอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้จริง ๆ การใช้ภาพเคลื่อนไหวควรเรียงลำดับภาพให้เรียบร้อย ซึ่งจะทำให้การอธิบายไม่ขลุกขลัก

ข. เตรียมตัวนักเรียน การเตรียมตัวนักเรียนขึ้นอยู่กับเทคนิคของครู โดยเฉพาะคำพูดที่จะชักจูงให้นักเรียนมาสนใจ การใช้อุปกรณ์จะเกิดผลถ้าหากว่านักเรียนมีความสนใจและตั้งใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นแสดง เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว การแสดงการใช้วัสดุอุปกรณ์ก็จะสอดคล้องกับบทเรียน และได้ผลสมตามความมุ่งหมาย อุปกรณ์ที่เป็นภาพเขียนหรือตัวอักษร ควรเขียนให้ชัดเจนและแสดงให้นานพอควร ถ้าเป็นอุปกรณ์ประเภทต้องฉาย ก็ต้องให้ชัดเจน และในการแสดงอุปกรณ์ทุกชนิด ครูควรอธิบายประกอบเสมอ

ขั้นที่ 4 ขั้นติดตามผล คือ ครูต้องคอยสังเกตว่า คำอธิบายและอุปกรณ์ที่นำมาแสดงนั้น นักเรียนเข้าใจเพียงไร หากยังไม่เข้าใจต้องหาข้อบกพร่องซึ่งอาจเกิดจากตัวเราเอง เป็นต้นว่าพูดเร็วมาก พูดคลุมเครือ หรือ อุปกรณ์ขาดความสมบูรณ์ในตัว

ประเภทของวัสดุอุปกรณ์ทางดนตรี สิ่งที่ดีได้ว่าเป็นวัสดุอุปกรณ์มีหลายชนิด (กัธธ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา .2514 : 46 -47) เช่น

1. ประเภทที่สามารถมองเห็นด้วยตา (บางชนิดก็มีเสียงด้วย) เช่น ภาพยนตร์ สไลด์ फिल्म สตรีป แผนภูมิต่างๆ หนังสือ โน้ตเพลง รวมทั้งการจัดป้ายนิเทศ
2. ประเภทที่สามารถฟังได้ เช่น ภาพยนตร์ที่บรรยาย และมีเสียงเพลงประกอบ เครื่องบันทึกเสียงวิทยุ และเครื่องเทียบเสียงที่เป็นหลอดท่อเล็ก ๆ
3. ประเภทของจริง เช่น เครื่องดนตรีต่าง ๆ ที่มีอยู่และสามารถจัดหามาแสดงได้ และเครื่องดนตรีที่จำเป็น เช่น เปียโน และหากเป็นไปได้คือ มีวงดนตรีของโรงเรียนเองมีการฝึกซ้อมพอที่จะบรรเลงได้

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับสื่อของคนตรี พบว่า การใช้สื่อต่างกันทำให้การรับรู้จะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการเลือกสื่อที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เนื้อหาของวิชา ดังนั้น ในการเรียนดนตรีในระดับชั้นอนุบาล ครูผู้สอนจึงต้องเลือกสื่อที่เร้าใจผู้เรียนให้มีความสนุกสนาน น่าติดตาม

2.1.4 วัตถุประสงค์ของคนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย

วัตถุประสงค์เพื่อเป็นการแนะนำคนตรีให้ผู้เรียนได้รู้จัก เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่กว้างไกลขึ้น ในด้านดนตรีซึ่งเป็นสื่อที่ผู้เรียนสามารถใช้ในการแสดงออกซึ่งความคิดและ ความรู้สึกของตน โดยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่สนุกสนานระหว่างเรียน เพื่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อคนตรี ดังนั้น กระบวนการเรียนการสอนจึงมีความสำคัญ ควรได้รับการเน้นมากกว่าผลการเรียนขั้นสุดท้าย (ฌรุฑ์ สุทธจิตต์. 2535 : 18)

2.1.5 จุดมุ่งหมายของการเรียนคนตรีในเด็กปฐมวัย

ฌรุฑ์ สุทธจิตต์ (2535 : 18 - 19) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายหลักของหลักสูตรการเรียนคนตรีในเด็กปฐมวัยว่า

1. ฟังดนตรี บทเพลงและเสียงต่าง ๆ ในสภาพรอบตัว
2. ร้องเพลงประเภทต่าง
3. แสดงออกทางด้านจังหวะดนตรี โดยการเคลื่อนไหว เช่น การตบมือ เดิน กระโดด ฯ
4. แสดงแนวคิดเรื่องความคงที่ของจังหวะตบ และจังหวะหนัก จังหวะเน้น
5. ชี้แสดงแนวคิดเรื่องเสียง ได้แก่ สูง - ต่ำ เบา - ดัง
6. แสดงการเคลื่อนไหวในลักษณะช้า และเร็ว

7. แสดงแนวคิดเรื่องลักษณะของเสียงเกี่ยวกับความดัง - ค่อย โดยใช้การร้อง การเล่นเกมเคลื่อนไหว

8. ซึ่งแสดงความซ้ำเร็วของเพลงหรือดนตรีที่ฟัง
9. แยกแยะเสียงที่รับฟัง เช่น เสียงเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ และเสียงต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว เป็นต้น
10. เครื่องดี หรือเครื่องประกอบจังหวะเช่น กลองกระพรวน สามเหลี่ยม ฉาบ ฉิ่ง กรับ เป็นต้น
11. ตอบสนองต่อดนตรี โดยการแสดงออกอย่างเสรีเชิงสร้างสรรค์ โดยการเคลื่อนไหว ด้วยการแต่งทำนอง หรือจังหวะง่าย ๆ
12. เคลื่อนไหวเข้าจังหวะไปกับดนตรี
13. จัดกลุ่มเครื่องดนตรี ตามเกณฑ์ต่าง ๆ เช่น รูปร่างลักษณะ สี สัน ระดับเสียง คุณภาพเสียง เป็นต้น
14. ซึ่งแสดงรูปแบบของเพลงโดยการเคลื่อนไหว การอธิบายจากการฟัง
15. การอ่านสัญลักษณ์ดนตรี

2.1.6 ทฤษฎีดนตรี

เอมิล คัลครอส (ھرรษา นิลวิเชียร. 2535: 194; อ้างอิงมาจาก Emile Dalcoze , 1986)

ได้กำหนดองค์ประกอบของดนตรีศึกษาไว้ 3 ประการ คือ

1. การพัฒนาศักยภาพของการเคลื่อนไหวร่างกาย ซึ่งเป็นกระบวนการหลอมประสาทการรับรู้ และสติปัญญาเข้าด้วยกัน (Eurhythmic)
2. การพัฒนาประสาทการรับฟัง สามารถร้องเพลงได้ (Solfege)
3. ความสามารถในการประดิษฐ์ หรือสร้างสรรค์อย่างอิสระ (Improvisation)

2.1.7 คุณค่าของดนตรี

แฮมมอนด์ ได้กล่าวถึงคุณค่าของดนตรีที่มีต่อการพัฒนาการของเด็ก ในด้านต่าง ๆ ไว้ดังนี้

(เยาวพา เตชะคุปต์. 2528 : 106 ; อ้างอิงมาจาก Hammond. 1967 : 288)

1. ทางด้านร่างกาย เด็กจะมีโอกาสเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้เข้ากับจังหวะเพลง เช่น กระโดดควมบ้า ฯลฯ
2. ทางด้านโสตประสาท เด็กจะสามารถฟังและแยกเสียงต่าง เข้าใจคุณภาพของเสียงจากการเล่นเครื่องดนตรี ร้องเพลง และฟังเสียงต่าง ๆ
3. ทางด้านอารมณ์ ดนตรีจะช่วยให้เด็กลดอารมณ์ต่าง ๆ ที่ก้าวร้าวลง และนำมาแสดงออกอย่างสร้างสรรค์และเป็นที่ยอมรับ
4. ทางด้านสติปัญญา เด็กจะมีโอกาสคิดอย่างสร้างสรรค์ เช่น ในการกำหนดจังหวะหรือแต่งเพลงใหม่ ๆ ของตน
5. ทางด้านสังคม ดนตรีจะเป็นสื่อที่ทำให้เด็กเข้าใจและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

2.1.8 แนวคิดทางดนตรี หรือองค์ประกอบทางดนตรี

แนวคิดทางดนตรี เป็นส่วนหนึ่งของสาระทางดนตรี อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าองค์ประกอบหรือโครงสร้างทางดนตรีซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2537 : 1- 7)

องค์ประกอบดนตรี (Music Elements) ประกอบด้วย จังหวะ ทำนอง เสียงประสาน รูปแบบลีลาและลักษณะเสียง

1. จังหวะ (Rhythm) คือการจัดเรียงของเสียง หรือความเงียบ ซึ่งมีความสั้นยาวต่าง ๆ กัน กำหนดโดยจังหวะตบ หรือจังหวะที่สม่ำเสมอ ได้แก่ จังหวะการเต้นของหัวใจ (Pulse or Beat)

2. ทำนอง (Melody) คือการจัดเรียงของระดับเสียง (Tones or Pitches) ซึ่งมีความสั้นยาว กำหนดโดยจังหวะของทำนอง

3. เสียงประสาน (Harmony) คือ ระดับเสียงตั้งแต่สองเสียงขึ้นไปที่ร้องหรือเล่น ในขณะเดียวกัน

4. รูปแบบ (Form) เป็นโครงสร้างทางดนตรีมีความหมายในลักษณะเสียงกับเวลารูปแบบช่วยให้ดนตรีมีความสัมพันธ์

5. ลีลา (Tone Color or Timbre) เป็นลักษณะเฉพาะที่ได้จากเสียงร้องของมนุษย์ หรือเสียงที่บรรเลงโดยเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ ซึ่งไม่เหมือนกัน ระดับเสียงเดียวกันเมื่อใช้เครื่องดนตรีต่างชนิดกันเล่นก็จะให้อารมณ์ หรือคุณค่าต่างกันออกไป

6. ลักษณะของเสียง จะเป็นองค์ประกอบที่ถ่ายทอดความรู้สึกของบทเพลง

2.1.9 ทักษะทางดนตรี

ทักษะทางดนตรี เป็นส่วนที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจสาระดนตรีได้ และจัดเป็นหัวใจของการศึกษาดนตรีสำหรับผู้ที่จะเป็นนักดนตรีต่อไป ทักษะดนตรีแต่ละประเภทย่อมสำคัญเท่าเทียมกัน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรี ควรมีการเสนอทักษะทางดนตรีต่าง ๆ อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ทักษะดนตรีประกอบไปด้วย การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์ และ การอ่าน (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2537 : 8 - 9)

1. การฟัง (Listening) จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจดนตรีนำไปสู่ความซาบซึ้งและรักดนตรีในขั้นต่อไป

2. การร้อง (Singing) ผู้ที่มีทักษะการร้องเพลง เข้าใจหลักการ มีพื้นฐานในการร้องเพลงย่อมจะร้องเพลงได้ไพเราะน่าฟัง กิจกรรมในปฐมวัย เช่น การร้องเดี่ยว ร้องหมู่ เป็นต้น

3. การเล่น (Playing) การเล่นเป็นทักษะที่สำคัญมากสำหรับการศึกษาระดับชั้นอนุบาล การเล่น มีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนมีความชำนาญด้านดนตรี และมีประสบการณ์ทางดนตรีครบถ้วน และเป็นการสร้างความเข้าใจดนตรีให้มากขึ้น

4. การเคลื่อนไหว (Moving) เป็นการตอบสนองต่อดนตรี เป็นทักษะพื้นฐานอย่างหนึ่งที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในดนตรีได้

5. การสร้างสรรค์ (Creating) การสร้างสรรค์จะทำได้ต้องมีทักษะทางดนตรีดีพอสมควร เป็นวิถีทางหนึ่งในการแสดงออกทางดนตรี

6. การอ่าน (Reading) เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของดนตรี เป็นเรื่องของเสียงซึ่งมีการบันทึกเป็นสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ ดังนั้นการแสดงออกทางดนตรีต้องผ่านขั้นตอนการแปล หรือการใช้สัญลักษณ์ทางดนตรีเสมอไม่ว่าทักษะใด ๆ ย่อมเกี่ยวข้องกับการอ่าน ทักษะทางดนตรีต่าง ๆ จะพัฒนาได้อย่างดี เมื่อผู้เรียนดนตรีมีทักษะการอ่านที่ดี

2.1.10 พัฒนาการด้านดนตรีของผู้เรียนในระยะ 5 - 6 ขวบ

ไนย์ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2535 : 44 - 45 ; อ้างอิงมาจาก Nye. 1983 : 42) กล่าวถึงพัฒนาการของผู้เรียนในวัย 5 - 6 ขวบว่า

1. ไม่สามารถเข้าใจเรื่องเสียงประสาน แต่สามารถบอกได้ว่าสิ่งที่ได้ยินเป็นการประสานเสียงหรือต่างไปจากรูปพรรณแบบทำนองเดียว
2. ชอบเพลงประเภทมีเนื้อหาขบขัน และไร้สาระ
3. เรียนรู้คำศัพท์ด้านภาษามากขึ้นจึงสามารถอธิบายแนวคิดทางดนตรีได้ดีขึ้น กล่าวคือ สามารถอธิบายถึงความแตกต่าง ความคล้ายคลึงของเสียงหรือจังหวะที่ได้ยิน
4. รับรู้เรื่องลักษณะของเสียงเกี่ยวกับความดัง - เบา และ ความเร็วของจังหวะมากขึ้น
5. แยกแยะความแตกต่างของเสียงดีขึ้น เช่น เสียงสูง - ต่ำ เสียงที่มีระดับเดียวกัน
6. มีความเข้าใจและใช้ความสม่ำเสมอของจังหวะตบในด้านการแสดงออกเกี่ยวกับดนตรีและการเคลื่อนไหวดีขึ้น
7. มีความเข้าใจและใช้ความสม่ำเสมอของจังหวะตบในด้านการแสดงออกเกี่ยวกับเสียงดนตรีและการเคลื่อนไหวดีขึ้น
8. ชอบมีส่วนร่วมและรู้สึกสนุกสนานในการร้องเพลงประกอบการละเล่น ในกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน และคิดสร้างสรรค์ด้านดนตรีในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหว การเล่นดนตรี
9. พัฒนาด้านความคิดสร้างสรรค์ในการใช้เครื่องดนตรีเพื่อทำให้เกิดเสียงต่าง ๆ แปลกออกไป
10. ปฏิบัติกิจกรรม ด้านดนตรี รวมความคิดหรือจุดมุ่งหมายที่ตนเองตั้งใจไว้ได้มากขึ้น
11. เข้าใจในเรื่องทิศทาง ซ้าย - ขวา ซึ่งสัมพันธ์กับระดับเสียงของเครื่องดนตรีประเภทคีย์บอร์ดหรือระนาดในลักษณะ สูง - ต่ำ
12. มีสมาธิในการฟังเพลงบรรเลงโดยเครื่องดนตรีที่เป็นเรื่องราวได้นานขึ้น โดยเฉพาะถ้าเป็นผู้เลือกฟังเพลงนั้น ๆ ด้วยตนเอง
13. เลียนแบบเสียงที่ได้ยินได้มากขึ้นในการร้องหรือเล่น
14. ชอบที่จะมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในการร้องเพลง หรือมีชื่ออยู่ในเพลงที่ร้องกัน

15. เข้าใจสัญลักษณ์ง่าย ๆ ที่ใช้แทนเสียง เช่น เส้นสั้น - ยาว แทนจังหวะสั้น ยาว เส้นโค้ง แทนโน้ตตัวดำ 1 จังหวะ และเส้นที่มีระดับสูง ต่ำต่างกัน แทนระดับเสียงที่ต่างกัน

16. สื่อความเข้าใจดนตรีโดยการร้อง การเล่น การเคลื่อนไหวได้ชัดเจนสร้างสรรค์ ด้านการร้อง และการเล่นเครื่องดนตรีได้ดีขึ้น

17. ชอบฟังดนตรีที่แสดงความรู้สึกเด่นชัดของความโกรธ สนุกสนาน ความน่ากลัว ความเศร้า ความสุข และความตื่นเต้น

จากเอกสารเกี่ยวกับดนตรีในระดับปฐมวัย สรุปได้ว่า การเรียนดนตรีต้องมีการฝึกฝนพัฒนาการทางดนตรีของเด็กจะแตกต่างกันไปตามวัย ดังนั้นครูผู้สอนควรศึกษาระดับความสามารถของนักเรียนแล้วจัดการสอนให้สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาดนตรี

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เพทซอยด์ (นิตยา ประพศิตกิจ. 2539 : 143 ; อ้างอิงมาจาก Petzold .1969) ได้ใช้เวลาศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านดนตรีของเด็กเป็นระยะเวลา 3 ปี และได้รายงานว่าการพัฒนาทางด้านดนตรีของเด็กเป็นไปได้ยาก ถ้าหากเด็กไม่ได้รับการฝึกให้ฟังดนตรีตั้งแต่เยาว์วัย ทั้งนี้เพราะเด็กฟังเสียงได้เร็วกว่าผู้ใหญ่เข้าใจเสียงที่อยู่รอบตัวได้ดี ดังนั้นจึงสามารถเข้ามามี ส่วนร่วม หรือหัดเล่นดนตรีได้เร็วกว่าเมื่อมีอายุมากขึ้น

แมคโดเวล และ โฟลร์ (แพรวพรรณ เหลืองสุวรรณ. 2537: 125 ; อ้างอิงมาจาก McDowell. 1974 & Flohr. 1981) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ดนตรี ได้ข้อสรุปว่าการจัดโปรแกรมดนตรีสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนควรเป็น โปรแกรมการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องเป็นระยะเวลายาวนาน ถ้าต้องการให้เด็กมีพัฒนาการด้านดนตรี ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียนรู้ดนตรีของเด็กก่อนวัยเรียนเป็นไปในลักษณะค่อยเป็นค่อยไปทีละเล็กทีละน้อย การจัดโปรแกรมดนตรีเพียงระยะเวลาสั้น จะไม่ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านดนตรีแต่อย่างใด ดังนั้น จึงเป็นการดีถ้าโรงเรียนจะจัดโปรแกรมดนตรีตลอดระยะเวลาที่เด็กเรียน และควรสอดแทรกกิจกรรมด้านดนตรีไว้ในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านดนตรีอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้การให้เด็กมีกิจกรรมด้านดนตรีอย่างสม่ำเสมอ ยังจะช่วยให้เด็กมีการพัฒนาทางด้านภาษา โดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ พัฒนาการด้านร่างกาย และช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ ได้ เนื่องจากเนื้อเพลงที่นำมาร้องมักจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิชาใดวิชาหนึ่งเสมอ

นอกจากนี้จากการศึกษา ในด้านการเรียนดนตรีนั้น สมิท (แพรวพรรณ เหลืองสุวรรณ. 2537 : 125 ; อ้างอิงมาจาก Smith. 1968) ในด้านการเรียนดนตรีได้ข้อสรุปว่า การที่เด็กก่อนวัยเรียนมีโอกาสเรียนรู้ด้านดนตรีและมีผลสัมฤทธิ์สูงนั้น เด็กเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางดนตรีเพิ่มขึ้นเมื่อ

ไปอยู่ในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา และมีผลสัมฤทธิ์ทางดนตรีสูงกว่าเด็กที่ได้เรียนรู้ดนตรี
ในขณะที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนอนุบาล

จากเอกสารและงานวิจัยสรุปได้ว่า การเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กก่อนวัยเรียนจะทำให้
การเรียนรู้ในด้านดนตรีมีพัฒนาการดีกว่า เพราะการเรียนรู้ดนตรีเป็นวิชาที่ต้องอาศัยการฝึกฝนจนชำนาญ
ดังนั้นการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดนตรี ผู้วิจัยจึง
สนใจที่จะนำเทคนิคแม่แบบ มาใช้เพื่อพัฒนาการร้องเพลงในนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์
กรุงเทพมหานคร

บทที่ 3
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี และมีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 45 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 5 - 6 ปี และมีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 45 คน ซึ่งมาจากการสุ่มอย่างง่ายมาจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้วิจัยขอความร่วมมือครูผู้สอนวิชาดนตรีศึกษา โดยขอให้ทำความเข้าใจกับนิยามศัพท์เฉพาะ และแบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วจึงให้ครูประเมินพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ตามแบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วนำคะแนนที่ได้มาเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ และคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา ได้นักเรียนจำนวน 45 คน

2.2 ผู้วิจัยประเมินพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 แล้วคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา

2.3 ผู้วิจัยพิจารณาความสอดคล้อง ของพฤติกรรมการร้องเพลงที่ได้จากการประเมินของครูผู้สอนในข้อ 2.1 และการประเมินของผู้วิจัยในข้อ 2.2 ได้นักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมาจำนวน 45 คน

2.4 ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลองของนักเรียนในข้อ 2.3 ปรากฏว่านักเรียนทุกคนสมัครใจที่จะเข้าร่วมการทดลอง ผู้วิจัยจึงสุ่มนักเรียนที่สมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายมา จำนวน 28 คน

2.5 ผู้วิจัยสุ่มนักเรียนในข้อ 2.4 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมการเล่น
2. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วัตถุเป็นแม่แบบ
3. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
4. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วัตถุพร้อมกับครูเป็นแม่แบบ
5. โปรแกรมการสอนแบบปกติ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมการเล่น
 - 1.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นดนตรีและการร้องเพลงในเด็กอนุบาล
 - 1.2 ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินพฤติกรรมการเล่น จากการศึกษาดูเอกสารในข้อ 1.1

และนิยามศัพท์เฉพาะ คือ

1.2.1 ตำแหน่งเสียง

1.2.1.1 การเปล่งเสียงได้ตรงตำแหน่งเสียง ใช้เครื่องดนตรี คือ เปียโน

ในการเล่น

1.2.2 การถ่ายทอดความรู้สึกหรืออารมณ์เพลง

1.2.2.1 ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง ใช้เครื่องเคาะจังหวะเมทโรโนมส์

ในการเล่น

1.2.2.2 ความดังและความเบาของน้ำเสียง ใช้การสังเกตในการเล่น

1.3 ผู้วิจัยนำแบบประเมินพฤติกรรมการเล่นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ

รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง อาจารย์วัลลภปิยะมโนธรรม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กาญจนา อินทรสุณานนท์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์เนื้อหา วิธีดำเนินการกิจกรรม อุปกรณ์ และการประเมินผล

1.4 ผู้วิจัยนำแบบประเมินที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีอายุ 5-6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 28 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

ตัวอย่างแบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง

ผู้ประเมิน
 ครูผู้สอนวิชาดนตรีศึกษา ชั้นอนุบาลปีที่ 3
 สถานที่ วันที่ เวลา

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความสามารถที่นักเรียนแสดง
 ตามเกณฑ์การให้คะแนนต่อไปนี้

พฤติกรรมการร้องเพลงอยู่ในระดับดี	ให้	3	คะแนน
พฤติกรรมการร้องเพลงอยู่ในระดับพอใช้	ให้	2	คะแนน
พฤติกรรมการร้องเพลงอยู่ในระดับต้องปรับปรุง	ให้	1	คะแนน

พฤติกรรมการร้องเพลง หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการเปล่งเสียงร้องตาม
 ลักษณะเสียงได้ถูกต้อง โดยสามารถเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และสามารถถ่ายทอดความ
 รู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามความเร็วและซ้าของจังหวะเพลง ความดังและเบาของน้ำเสียง
 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 2.1 การเปล่งเสียง ได้แก่ การเปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง
- 2.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรืออารมณ์เพลง จำแนกเป็น
 - 2.2.1 ความเร็วของจังหวะเพลง
 - 2.2.2 ความซ้าของจังหวะเพลง
 - 2.2.3 ความดังของน้ำเสียง
 - 2.2.4 ความเบาของน้ำเสียง

ชื่อนักเรียนนามสกุลชั้น

พฤติกรรมการเล่นเพลง	ดี	พอใช้	ต้องปรับปรุง
1. ตำแหน่งเสียง : เพล้งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง			
2. การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรือ อารมณ์เพลง 2.1 ความเร็วของจังหวะเพลง			
2.2 ความช้าของจังหวะเพลง			
2.3 ความดังของน้ำเสียง			
2.4 ความเบาของน้ำเสียง			

2. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ

2.2 ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียนดนตรี และการร้องเพลงในเด็กอนุบาล

2.3 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการณ์ร้องเพลงในเด็กอนุบาล

2.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ ที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม ตรวจสอบความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำนวน 7 คน เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำมา ปรับปรุงโปรแกรมเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน

3. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

3.1 ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์เรียนดนตรี และการร้องเพลงในเด็กอนุบาล

3.3 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการณ์ร้องเพลงในเด็กอนุบาล

3.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม ตรวจสอบความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 5 - 6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำนวน 7 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง แล้วนำมาปรับปรุงโปรแกรมเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน

4. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

4.1 ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

4.2 ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนดนตรี และการร้องเพลงในเด็กอนุบาล

4.3 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการร้องเพลงในเด็กอนุบาล

4.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม ตรวจสอบความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

4.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำนวน 7 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง แล้วนำมาปรับปรุงโปรแกรมเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับเป็นแม่แบบ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน

5. โปรแกรมการสอนแบบปกติ

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบปกติ

5.2 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนดนตรีและการร้องเพลงในเด็กอนุบาล

5.3 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการสอนแบบปกติให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการร้องเพลงในเด็กอนุบาล

5.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการสอนแบบปกติที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม ตรวจสอบความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

5.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 5 - 6 ปี โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 7 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขโปรแกรม เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

โปรแกรมการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลอง 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน

✓ แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้ Randomized Pretest - Posttest Design
 ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Pretest - Posttest Design

การกำหนดเข้ากลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
RE_1	T_1E_1	X_1	T_2E_1
RE_2	T_1E_2	X_2	T_2E_2
RE_3	T_1E_3	X_3	T_2E_3
RE_4	T_1E_4	X_4	T_2E_4

R	แทน	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
E_1	แทน	กลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ
E_2	แทน	กลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
E_3	แทน	กลุ่มทดลองที่ 3 ซึ่งได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
E_4	แทน	กลุ่มควบคุม ซึ่งได้รับการสอนแบบปกติ
T_1	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง
T_2	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง
X_1	แทน	การฝึกพฤติกรรมการร้องเพลง โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ
X_2	แทน	การฝึกพฤติกรรมการร้องเพลง โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
X_3	แทน	การฝึกพฤติกรรมการร้องเพลง โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
X_4	แทน	การฝึกพฤติกรรมการร้องเพลง โดยให้การสอนแบบปกติ

การเตรียมการก่อนการทดลอง

1. การเลือกผู้ช่วยวิจัยจำนวน 1 คน โดยมีหลักในการเลือกดังนี้ ผู้ช่วยวิจัยเป็นครูผู้สอนวิชาดนตรีศึกษาในระดับชั้นอนุบาลและประถมศึกษา โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร เมื่อผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากครูผู้ช่วยวิจัยแล้ว จึงชี้แจงให้ผู้ช่วยวิจัยทราบรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการทดลอง และ สิ่งที่ต้องการทำการทดลอง

2. ผู้วิจัยอธิบายวิธีการประเมินและการสังเกตให้แก่ครูผู้ช่วยวิจัย

3. ก่อนเริ่มการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกการประเมินและการสังเกตพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ เพื่อหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต จนได้ค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตเท่ากับ 0.96

ดัชนีค่าความเชื่อมั่นของการสังเกต

การหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต หาได้จากการใช้สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผลการสังเกตของผู้สังเกต 2 คน ซึ่งดัชนีความเที่ยงตรงของการสังเกต ควรจะมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 38 ; อ้างอิงมาจาก Wright. 1966) โดยใช้สูตรในการคำนวณดังนี้

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{ความถี่รวมค่ากว่า}}{\text{ความถี่รวมสูงกว่า}}$$

✓ การดำเนินการทดลอง

1. การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม แสดงพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยให้คะแนนการแสดงพฤติกรรมดังกล่าว ตามแบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วบันทึกไว้เป็นคะแนน Pretest

2. การดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยจะดำเนินการทดลองดังนี้

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีดัดสนเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงในกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นเวลา 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน โดยจัดตารางเวลาดังนี้

สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา
1	1	จันทร์ 16 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	5	9	จันทร์ 21 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
	2	พุธ 18 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.		10	พุธ 23 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
2	3	จันทร์ 23 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	6	11	จันทร์ 28 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
	4	พุธ 25 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.		12	พุธ 30 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
3	5	อังคาร 1 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.	7	13	อังคาร 5 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
	6	พฤหัสบดี 3 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.		14	พฤหัสบดี 7 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
4	7	อังคาร 15 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.	8	15	อังคาร 12 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
	8	พฤหัสบดี 17 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.		16	พฤหัสบดี 14 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงในกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นเวลา 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน โดยจัดตารางเวลาดังนี้

สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา
1	1	จันทร์ 16 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	5	9	จันทร์ 21 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
	2	พุธ 18 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.		10	พุธ 23 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
2	3	จันทร์ 23 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	6	11	จันทร์ 28 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
	4	พุธ 25 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.		12	พุธ 30 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
3	5	อังคาร 1 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.	7	13	อังคาร 5 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
	6	พฤหัสบดี 3 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.		14	พฤหัสบดี 7 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
4	7	อังคาร 15 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.	8	15	อังคาร 12 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
	8	พฤหัสบดี 17 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.		16	พฤหัสบดี 14 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.

2.3 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงในกลุ่มทดลองที่ 3 เป็นเวลา 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน โดยจัดตารางเวลาดังนี้

สัปดาห์	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สัปดาห์	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา
1	1	อังคาร 17 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	5	9	อังคาร 21 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
	2	พฤหัสบดี 19 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.		10	พฤหัสบดี 23 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
2	3	อังคาร 24 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	6	11	อังคาร 29 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
	4	พฤหัสบดี 26 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.		12	พฤหัสบดี 31 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
3	5	จันทร์ 31 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	7	13	จันทร์ 4 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
	6	พุธ 2 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.		14	พุธ 6 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
4	7	จันทร์ 14 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.	8	15	จันทร์ 11 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
	8	พุธ 16 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.		16	พุธ 13 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.

2.4 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้การสอนแบบปกติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรม การร้องเพลงในกลุ่มควบคุม เป็นเวลา 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน โดย จัดตารางเวลาดังนี้

สัปดาห์	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สัปดาห์	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา
1	1	อังคาร 17 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	5	9	อังคาร 21 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
	2	พฤหัสบดี 19 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.		10	พฤหัสบดี 23 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
2	3	อังคาร 24 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	6	11	อังคาร 29 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
	4	พฤหัสบดี 26 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.		12	พฤหัสบดี 31 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
3	5	จันทร์ 31 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	7	13	จันทร์ 4 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
	6	พุธ 2 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.		14	พุธ 6 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
4	7	จันทร์ 14 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.	8	15	จันทร์ 11 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
	8	พุธ 16 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.		16	พุธ 13 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.

3. ภายหลังการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม แสดงพฤติกรรมการเล่นร้องเพลง แล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยให้คะแนนประเมินการแสดงพฤติกรรมดังกล่าว ตามแบบประเมินพฤติกรรมการเล่นร้องเพลง โดยใช้แบบประเมินชุดเดียวกับการประเมินก่อนการทดลอง แล้วเก็บคะแนนที่บันทึกได้เป็น Posttest

4. นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบหาสมมติฐานต่อไป

✓ วิธีดำเนินการจัดกระทำข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงของนักเรียนก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ วิดีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิดีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงภายในกลุ่ม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลัง ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงภายในกลุ่ม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลัง ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
4. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงภายในกลุ่ม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 3 ก่อนและหลัง ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
5. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงภายในกลุ่ม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 4 ก่อนและหลัง การสอนแบบปกติ
6. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิดีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ

✓ สถิติใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานคือ ค่ามัธยฐาน (Median)และค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)
2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon's - Matched Pairs Signed - Ranks Test)
 - 2.2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon's - Matched Pairs Signed - Ranks Test)
 - 2.3 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon's - Matched Pairs Signed - Ranks Test)

2.4 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการสอนแบบปกติ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon's - Matched Pairs Signed - Ranks Test)

2.5 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และ การสอนแบบปกติ โดยการใช้การทดสอบของ The Kruskal Wallis One-Way Analysis of Variance Test

2.6 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการร้องของนักเรียนก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ โดยการใช้การทดสอบของ The Kruskal Wallis One-Way Analysis of Variance Test

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลผลวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองและแปลความหมายผลของการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมมาร้องเพลง
Mdn _{diff}	แทน	ค่ามัธยฐานของผลต่างของพฤติกรรมมาร้องเพลง ก่อนและหลังการทดลอง
Q.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมมาร้องเพลง
Q.D. _{diff}	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของผลต่างพฤติกรรมมาร้องเพลง ก่อนและหลังการทดลอง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของวิลคอกซัน
Hc	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ The Kruskal Wallis One-Way Analysis of Variance Test
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 3 และกลุ่มควบคุมก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศนร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 3 และกลุ่มควบคุมก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศนร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ

คนที่	พฤติกรรมการร้องเพลง							
	กลุ่มทดลองที่ 1		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 3		กลุ่มควบคุม	
	Mdn	อันดับ	Mdn	อันดับ	Mdn	อันดับ	Mdn	อันดับ
1	6	12.5	5	4	5	4	5	4
2	8	27.5	7	22	5	4	7	22
3	6	12.5	6	12.5	6	12.5	5	4
4	7	22	7	22	6	12.5	7	22
5	7	22	5	4	6	12.5	8	27.5
6	6	12.5	7	22	7	22	5	4
7	6	12.5	6	12.5	6	12.5	7	22

$$H_c = 2.06$$

ค่าวิกฤติของ X^2 ที่เปิดจากตาราง $df = k - 1 = 4 - 1 = 3$ ณ $\alpha .01$ มีค่า = 11.34

จากตาราง 2 พบว่า พฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 3 และกลุ่มควบคุม ก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศนร่วมกับครู เป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ ไม่แตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ

การทดสอบพฤติกรรม				
การร้องเพลงของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	7	6.0	0.5	0**
หลังการทดลอง	7	9.0	1.0	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วีดิทัศน์ เป็นแม่แบบ ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

การทดสอบพฤติกรรม				
การร้องเพลงของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	7	6.0	1.0	** 0
หลังการทดลอง	7	10.0	0.75	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น

4. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 3 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศนร่วมกับครูเป็นแม่แบบ ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 3 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศนร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

การทดสอบพฤติกรรม				
การร้องเพลงของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 3	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	7	6.0	0.5	** 0
หลังการทดลอง	7	10.0	1.5	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศนร่วมกับครู เป็นแม่แบบมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศนร่วมกับครูเป็นแม่แบบ ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น

5. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ

การทดสอบพฤติกรรม				
การร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มควบคุม	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	7	7.0	1.0	** 0
หลังการทดลอง	7	10.0	0.5	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การสอนแบบปกติ ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น

6. เปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ

คนที่	พฤติกรรมการร้องเพลง							
	กลุ่มทดลองที่ 1		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 3		กลุ่มควบคุม	
	Mdn _{diff}	อันดับ	Mdn _{diff}	อันดับ	Mdn _{diff}	อันดับ	Mdn _{diff}	อันดับ
1	3	11.5	3	11.5	5	22.5	5	22.5
2	1	1.5	2	5	5	22.5	3	11.5
3	2	5	4	17	2	5	5	22.5
4	3	11.5	3	11.5	5	22.5	6	27
5	3	11.5	5	22.5	5	22.5	3	11.5
6	1	1.5	3	11.5	4	17	3	22.5
7	2	5	7	28	2	5	4	17

$$H_c = 9.5297$$

ค่าวิกฤติของ X^2 ที่เปิดจากตาราง $df = k - 1 = 4 - 1 = 3$ ณ $\alpha .01$ มีค่า = 11.34

จากตาราง 7 พบว่า พฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 3 และกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และ การสอนแบบปกติ ไม่แตกต่างกัน แสดงว่า วิธีการพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงโดยใช้ วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และ การสอนแบบปกติ สามารถพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนได้ถูกต้องมากขึ้นไม่แตกต่างกัน

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
4. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการสอนแบบปกติ
5. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
3. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
4. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ
5. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนปกติมีพฤติกรรมการร้องเพลงแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี และมีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 45 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 ที่มีอายุระหว่าง 5 - 6 ปี และมีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลง ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 45 คนที่ได้จากแบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลงของครูผู้สอนวิชาดนตรีศึกษา และจากแบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลงของผู้วิจัย แล้วสอบถามความสมัครใจของนักเรียนในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่า นักเรียนสมัครใจที่จะเข้าร่วมทดลอง ผู้วิจัยจึงสุ่มนักเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายมาจำนวน 28 คน แล้วจึงสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง
2. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ
3. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
4. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
5. โปรแกรมการสอนแบบปกติ

การดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ Randomized Pretest - Posttest Design ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ระยะก่อนทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่มแสดงพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกต และให้คะแนนการร้องเพลงตามแบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลงแล้วนำคะแนนที่ได้จากการสังเกตของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของนักเรียนแต่ละกลุ่มเท่ากับ 0.978, 0.977, 0.976 และ 0.978 ตามลำดับ แล้วบันทึกคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2. ระยะดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยจะดำเนินการทดลองดังนี้

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีคิดค้นเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงในกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นเวลา 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน โดยจัดตารางเวลาดังนี้

สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา
1	1	จันทร์ 16 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	5	9	จันทร์ 21 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
	2	พุธ 18 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.		10	พุธ 23 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
2	3	จันทร์ 23 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	6	11	จันทร์ 28 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
	4	พุธ 25 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.		12	พุธ 30 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
3	5	อังคาร 1 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.	7	13	อังคาร 5 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
	6	พฤหัสบดี 3 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.		14	พฤหัสบดี 7 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
4	7	อังคาร 15 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.	8	15	อังคาร 12 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
	8	พฤหัสบดี 17 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.		16	พฤหัสบดี 14 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงในกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นเวลา 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน โดยจัดตารางเวลาดังนี้

สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา
1	1	จันทร์ 16 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	5	9	จันทร์ 21 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
	2	พุธ 18 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.		10	พุธ 23 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
2	3	จันทร์ 23 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	6	11	จันทร์ 28 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
	4	พุธ 25 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.		12	พุธ 30 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
3	5	อังคาร 1 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.	7	13	อังคาร 5 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
	6	พฤหัสบดี 3 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.		14	พฤหัสบดี 7 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
4	7	อังคาร 15 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.	8	15	อังคาร 12 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
	8	พฤหัสบดี 17 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.		16	พฤหัสบดี 14 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.

2.3 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงในกลุ่มทดลองที่ 3 เป็นเวลา 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน โดยจัดตารางเวลาดังนี้

สัปดาห์	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สัปดาห์	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา
1	1	อังคาร 17 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	5	9	อังคาร 21 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
	2	พฤหัสบดี 19 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.		10	พฤหัสบดี 23 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
2	3	อังคาร 24 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	6	11	อังคาร 29 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
	4	พฤหัสบดี 26 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.		12	พฤหัสบดี 31 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
3	5	จันทร์ 31 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	7	13	จันทร์ 4 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
	6	พุธ 2 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.		14	พุธ 6 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
4	7	จันทร์ 14 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.	8	15	จันทร์ 11 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
	8	พุธ 16 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.		16	พุธ 13 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.

2.4 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามโปรแกรมการใช้การสอนแบบปกติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงในกลุ่มควบคุม เป็นเวลา 16 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน โดยจัดตารางเวลาดังนี้

สัปดาห์	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สัปดาห์	ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา
1	1	อังคาร 17 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	5	9	อังคาร 21 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
	2	พฤหัสบดี 19 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.		10	พฤหัสบดี 23 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.
2	3	อังคาร 24 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.	6	11	อังคาร 29 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
	4	พฤหัสบดี 26 พฤศจิกายน 2541	8.00-8.30 น.		12	พฤหัสบดี 31 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.
3	5	จันทร์ 31 พฤศจิกายน 2541	8.30-9.00 น.	7	13	จันทร์ 4 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
	6	พุธ 2 ธันวาคม 2541	8.30-9.00 น.		14	พุธ 6 มกราคม 2542	8.30-9.00 น.
4	7	จันทร์ 14 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.	8	15	จันทร์ 11 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.
	8	พุธ 16 ธันวาคม 2541	8.00-8.30 น.		16	พุธ 13 มกราคม 2542	8.00-8.30 น.

3. ระยะภายหลังทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม แสดงพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยและครูผู้ช่วยวิจัยสังเกต ^{ได้} และให้คะแนนประเมินการแสดงพฤติกรรมการร้องเพลงตามแบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง โดยใช้แบบประเมินชุดเดียวกับการประเมินก่อนการทดลอง ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ของการสังเกตพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียน เท่ากับ 0.984, 0.98, 1.00 และ 0.987 ตามลำดับ แล้วนำคะแนนมาบันทึกไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

4. นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบหาสมมติฐานต่อไป

การจัดกระทำข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทศน์เป็นแม่แบบ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks Test)
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon's Matched Pairs - Signed - Ranks Test)
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon's Matched Pairs - Signed - Ranks Test)
4. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการสอนแบบปกติ โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon's Matched Pairs - Signed - Ranks Test)
5. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และ การสอนแบบปกติ โดยใช้การทดสอบของ The Kruskal Wallis One-Way Analysis of Variance Test
6. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการร้องของนักเรียนก่อนได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ โดยใช้การทดสอบของ The Kruskal Wallis One-Way Analysis of Variance Test

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ มีพฤติกรรมการร้องเพลงไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้ คือ

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ และวิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1,2 และ 3 แสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคแม่แบบเป็นวิธีการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมการร้องเพลงได้ถูกต้องมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ หรือวิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ส่งผลให้การร้องเพลงของนักเรียนถูกต้องมากขึ้นในระยะเวลาหลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของเบนดูรา และเมนเลฟ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 52, อ้างอิงมาจาก Bandura and Menlove.1968) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ของเด็กเกิดจากการกระทำตามผู้อื่น เด็กจะเรียนรู้จากแม่แบบ โดยแม่แบบจะทำหน้าที่เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนสังเกต และเลียนแบบพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย ซึ่งกระบวนการการเรียนรู้โดยการสังเกตเป็นวิธีการเรียนรู้แบบพื้นฐานที่ให้ประโยชน์กว้างขวาง และมีข้อดีตรงที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงที่ซับซ้อน หรือยาก ๆ ได้ดีและเร็วขึ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ แมคเดวิด (MacDavid. 1964 : 165 - 174) ซึ่งพบว่าลักษณะของแม่แบบที่แสดงพฤติกรรมอย่างมีระบบ สามารถส่งเสริมการเลียนแบบของเด็กได้ดีกว่าแม่แบบที่แสดงพฤติกรรมอย่างไม่มีระบบ และสอดคล้องกับ ซัมเมอร์มันและเจฟเฟ (Zimmerman and Jaffe. 1977 : 773-778) ที่พบว่า แม่แบบที่แสดงแนวทางพฤติกรรมการจัดหมวดหมู่ของภาพอย่างละเอียดทุกขั้นตอน ช่วยให้เด็กเลียนแบบได้ดีกว่าแม่แบบที่แสดงพฤติกรรมอย่างไม่ละเอียด หรือกระทำเพียงเพื่อให้เห็นผลของพฤติกรรมเท่านั้น นอกจากนี้ โอ คอร์เนอร์ (O'Corner. 1969 : 15-22) ได้ศึกษาการปรับพฤติกรรมการแยกตนเองของเด็กในวัยก่อนเข้าเรียนที่มีพฤติกรรมแยกตนเอง โดยแบ่งออกเป็น 2กลุ่ม กลุ่มทดลองให้ดูภาพยนตร์ ที่มีแม่แบบแสดงพฤติกรรมปะทะสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน และได้รับการเสริมแรงทางบวกจากการแสดงพฤติกรรมนั้น ส่วนกลุ่มควบคุมดูภาพยนตร์อื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง ผลการทดลองพบว่า เด็กในกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมปะทะสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนมากขึ้นจนอยู่ในระดับปกติ ส่วนเด็กในกลุ่มควบคุมไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมปะทะสัมพันธ์ ดังนั้นจึงทำให้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบตามขั้นตอนต่างๆ โดยแสดงให้เห็นรูปร่างของภาพ และเสียงที่ถูกต้อง ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมมาร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น

สำหรับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ ผลการทดลองสรุปได้ว่า นักเรียนมีพฤติกรรมมาร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากครูเป็นแม่แบบที่สามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียนได้ มีปฏิสัมพันธ์การโต้ตอบระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของครูผู้เป็นแม่แบบ ซึ่งสอดคล้องกับเอกสารของ สวานา พรพัตน์กุล (2533: 2-7) กล่าวว่า บุคคลที่เด็กจะเลียนแบบนั้น เริ่มต้นจากคนที่ใกล้ชิดมากที่สุด และค่อยๆ ห่างออกไปจากตัวเด็ก เมื่อเด็กเติบโตขึ้นและไปโรงเรียนใช้เวลา ส่วนใหญ่ในชีวิตประจำวันอยู่กับครู ซึ่งความสำคัญของครูในการเป็นแม่แบบมีบทบาทเท่าเทียมกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง ดังนั้นครูจึงมีบทบาทสำคัญที่จะเป็นแม่แบบที่ดีให้นักเรียนได้เลียนแบบ และยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมและการเรียนแบบของ มิลเลอร์และ โดลลาร์ด (Miller and Dollard. 1967 : 16 - 36) ที่กล่าวถึงผลของลักษณะแม่แบบที่มีต่อการเลียนแบบของบุคคลไวกว่าพฤติกรรมของแม่แบบจะเปรียบเสมือนเครื่องชี้นำ (Cues) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าที่กำหนดการตอบสนองของบุคคลอย่างแน่ชัด หรือเฉพาะเจาะจง โดยผู้สังเกตจะประเมินคุณค่าของเครื่องชี้นำตามแนวทางของพฤติกรรมของแม่แบบ และคุณค่าของเครื่องชี้นำนั้นยังขึ้นอยู่กับความชัดเจน และความเหมาะสมตามลักษณะพฤติกรรมของแม่แบบ

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น และจากการสังเกตของผู้วิจัย จึงสรุปได้ว่า การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ และวิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ สามารถพัฒนาพฤติกรรมมาร้องเพลงของนักเรียนให้ถูกต้องมากขึ้นคือ

* การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ สามารถพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนให้ถูกต้องมากขึ้น ทั้งนี้เพราะ นักเรียนได้เรียนรู้จากการฟัง สังเกต และเลียนแบบจากแม่แบบที่ถูกต้อง อีกทั้งได้เรียนรู้จากแม่แบบที่มีการจัดภาพ โดยแสดงให้เห็นรูปร่างของภาพ ก่อนจัดหมวดหมู่ตามรูปร่างและเสียง เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน

การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ สามารถพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนให้ถูกต้องมากขึ้น ทั้งนี้เพราะ นักเรียนได้เรียนรู้จากการฟัง สังเกต และเลียนแบบจากแม่แบบครูที่มีความใกล้ชิดกับนักเรียน สามารถแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมได้สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียน สามารถรู้และกระตุ้นความสนใจของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนจดจำลักษณะต่าง ๆ ของพฤติกรรมที่จะเลียนแบบได้ดียิ่งขึ้น

การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ สามารถพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนให้ถูกต้องมากขึ้น ทั้งนี้เพราะ การให้นักเรียนฟัง สังเกตแม่แบบวิธีทัศน์ซึ่งมีการจัดภาพ โดยแสดงให้เห็นรูปร่างของภาพทีละภาพ ก่อนจัดเป็นหมวดหมู่ตามรูปร่างและเสียง และเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน อีกทั้งยังส่งเสริมและกระตุ้นให้นักเรียนเลียนแบบ ตามพฤติกรรมการร้องเพลงนั้นและใช้ร่วมกับแม่แบบครู ซึ่งเป็นแม่แบบที่ใกล้ชิดกับนักเรียน สามารถรู้และกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ ใกล้ชิด และชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดอร์และเฟย์ (Door and Fay, 1974 : 335-341) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาริยธรรมให้แก่เด็กอายุ 9 - 11 ปี โดยใช้เทคนิคแม่แบบ ในการทดลองนี้แบ่งเด็กออกเป็น 3 กลุ่ม เด็กแต่ละกลุ่ม ได้รับการพัฒนาโดยใช้เทคนิคแม่แบบที่ผู้เป็นแม่แบบจะมีอายุแตกต่างกัน กลุ่มทดลองแรก ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบที่ผู้เป็นแม่แบบเป็นผู้ใหญ่ กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบที่ผู้เป็นแม่แบบเป็นเด็กวัยเดียวกัน ส่วนกลุ่มควบคุม ได้รับการใช้แม่แบบสัญลักษณ์ที่เป็นโทรทัศน์วงจรปิด ภายหลังการทดลอง พบว่าแม่แบบที่เป็นผู้ใหญ่สามารถพัฒนาริยธรรมให้แก่เด็ก มากกว่าแม่แบบที่อยู่ในวัยเดียวกัน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ สามารถทำให้นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 มีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น

2) นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 แสดงให้เห็นว่า การสอนแบบปกติเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงได้ ทั้งนี้เพราะในการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมการร้องเพลงโดยใช้การบรรยาย อธิบาย และทำกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมกับใช้สื่อการสอน ได้แก่เปียโน และเครื่องประกอบจังหวะ โดยให้นักเรียนร่วมกันทำกิจกรรม แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นด้วยตนเอง จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนสนใจ

และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม โดยการร้องเพลงและทำท่าประกอบไปด้วย ซึ่งทำให้พฤติกรรม การร้องเพลงของนักเรียนถูกต้องมากขึ้น แม้ว่านักเรียนจะสนใจการบรรยายไม่มากนักก็ตาม /

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกันยา ประสงค์เจริญ (2526 : 29) ที่ได้ศึกษา ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบ เพื่อพัฒนาวินัยในตนเองด้านความรู้สึกรับผิดชอบ โดยกลุ่มทดลอง ใช้เทคนิคแม่แบบ ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ซึ่งได้มีการศึกษาผลการ เปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองด้านความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการสอน แบบปกติ ผลปรากฏว่าภายหลังการทดลอง กลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบ ปกติมีความรู้สึกรับผิดชอบสูงขึ้นกว่าเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การสอนแบบปกติสามารถพัฒนาพฤติกรรม การร้องเพลง ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ให้ถูกต้องมากขึ้น ทั้งนี้เพราะในการศึกษาของผู้วิจัยได้ ทำการสอนด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้จัดการสอนโดยใช้สื่อการสอนให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกัน และให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองพร้อม ๆ กัน นักเรียนส่วนใหญ่ร่วมกันทำ กิจกรรมเป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้นักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการสอนแบบปกติมีพฤติกรรม การร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศนเป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิธีทัศนร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้เพราะ นักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และกลุ่มควบคุม ต่างก็ได้รับการพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงเช่นเดียวกัน ซึ่งวิธีการพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงในกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และกลุ่มควบคุม ต่างก็ได้รับการใช้ เทคนิคแม่แบบเพื่อพัฒนาการร้องเพลงเช่นเดียวกัน ซึ่งในแต่ละเทคนิคแม่แบบที่ผู้วิจัยใช้กับกลุ่ม ทดลองนั้น มีขั้นตอนที่เหมือนกัน ได้แก่ ขั้นนำและขั้นสรุป โดยขั้นนำผู้วิจัยสนทนาและซักถาม นักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง และขั้นสรุปผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ซึ่งขั้นนำและขั้นสรุปเป็นการรวบรวมความคิด ความรู้ และ พฤติกรรมที่ถูกต้องของแม่แบบ เพื่อให้นักเรียนสังเกต และเลียนแบบพฤติกรรมการร้องเพลงที่ ถูกต้องเช่นกัน ถึงแม้เทคนิคแม่แบบจะแตกต่างกันก็ตาม นักเรียนทุกกลุ่มก็มีพฤติกรรม การร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น ไม่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม จากการสังเกตในขณะทำการทดลอง นักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม จะให้ความสนใจ กระตือรือร้น และร่วมมือในการพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลง เป็นอย่างดี จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิถีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิถีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรม การร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ในการนำวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิถีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิถีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ ไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงนั้น ควรจะศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมาย ลำดับขั้นตอนของวิธีการต่าง ๆ และเลือกใช้แต่ละวิธีให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การพัฒนา

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

2.1 ครูประจำชั้นและครูผู้สอนวิชาดนตรีศึกษา ควรนำเทคนิคแม่แบบ ไปใช้พัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลง ของนักเรียนชั้นอนุบาล ปีที่ 3

2.2 ควรนำวิธีการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิถีทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิถีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ ไปใช้พัฒนาตัวแปรตามอื่น ๆ เช่น กิจกรรมเข้าจังหวะ หรือการฟ้อนรำ เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาวิธีการพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงโดยใช้ตัวแปรต้นอื่น ๆ เช่น เปรียบเทียบการใช้เทคนิคแม่แบบ ควบคู่กับการใช้สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรณิการ์ สิริศักดิ์. อิทธิพลของตัวแบบและการเสริมแรงที่มีต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของเด็กก่อนบาล ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา
- กันยา ประสงค์เจริญ. ผลการใช้เทคนิค “แม่แบบ” เพื่อพัฒนาจริยธรรมความรู้เด็กชอบ. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- เกศินี โชติกเสถียร. “รูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา,” รายงานสัมมนา รูปแบบรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กำธร สนิทวงศ์ณ อยุธยา. สังคมนิยม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2514.
- ชม ภูมิภาค. เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประสานมิตร, 2515
- _____. “โทรทัศน์กับการศึกษาตลอดชีพ,” สารเทคโนโลยีทางการศึกษา ฉบับที่ 2. หน้า 50-51 ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2515.
- ชิน คล้ายปาน. เทคนิคการผลิตรายการเทปโทรทัศน์. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคนอื่น ๆ . เอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อทางการศึกษา เล่มที่ 1 หน่วยที่ 1-5. กรุงเทพฯ : โรงเรียนชุมชนนวมศุภกรณ์เกษตรแห่งประเทศไทย, 2523.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. กิจกรรมดนตรีสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- _____. พฤติกรรมการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537
- _____. สาระดนตรีศึกษา : แนวคิดสู่แนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- _____. ระยะช่วงเสียงที่เหมาะสมสำหรับเด็กระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ที่ใช้ในการร้องเพลง. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์วิจัยการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ทวีป อภิสัทธ์. “การปลูกฝังคุณความดีไทยใช้ดนตรีเป็นสื่อ”, ประชาศึกษา 7 : 24-27 กุมภาพันธ์ 2521.
- นิตยา ประพุดกิจ. การพัฒนาเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์ 2536.

- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติออนไลน์พาราเมตริก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2536.
- ประสาธ อิศรปรีดา. สารัตถะจิตวิทยาศึกษา. มหาสารคาม : นำอักษรการพิมพ์, 2538.
- เป็รื่อง กุมท และครรชิต อัดถาการ. การใช้โทรทัศน์ในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : สหมิตรการพิมพ์, 2515.
- เป็รื่อง กุมท. การวิจัยสื่อและนวมกรรมการสอน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. ขอนแก่น : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2527.
- _____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมการแต่งตำรา ทบวมมหาวิทยาลัย, 2530.
- _____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2536.
- พรพันธ์ วันสุกร. การเปรียบเทียบผลของเทคนิค"แม่แบบ"สไลด์การ์ตูนกับโปรแกรมการพัฒนา สุนิัยของนักเรียนชั้นประถมศีกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบันได จังหวัดนครราชสีมา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2534.
- พนิต วัฒน. การผลิตรายการโทรทัศน์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2520.
- แพรวพรรณ เหลืองสุวรรณ. ปฐมวัยศีกษา : หลักสูตรและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอ เอส พรินดิง เฮาส์, 2539.
- ไพบุลย์ จันทยศ. "วิธีโอท้าวหน้าของการสร้างตำราเรียน," สารพัฒนาหลักสูตร. อันดับที่ 25. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศีกษาธิการ, 2526.
- มณี เผือกวิไล ผลของการกระตุ้นโดยใช้ดนตรีต่อการเจริญเติบโตของทารกคลอดก่อนกำหนด. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529. อัดสำเนา.
- เยาวพา เตชะคุปต์. กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรการสอน คณะศีกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรกฎาคม 2525.
- _____. กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน, กรุงเทพฯ : โอ เอส พรินดิง เฮาส์, 2528.
- รังสิ เกษมสุข. การสอนดนตรีเบื้องต้นสำหรับครูประถมศีกษา. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศีกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
- _____. การสร้างบทเรียนเพโทรทัศน์ประกอบการสอนวิชาดนตรีเรื่องลักษณะเสียงและการประสมวงของเครื่องดนตรีไทย. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2531. อัดสำเนา.

อินทรา มั่นธรรม. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองควบคู่กับการใช้หลักฟรีแมคและ
การควบคุมกับการชี้แนะที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนบางระหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.

Bandura. Social Learning and Imitation. New Heaven; Yale University Press, 1967.341 p.

Bandura, Albert , Joan E. Grusec and Frances L. Menlove. "Observational Learning As a Function
of Symbolization and Incentive Set," Child Development. 37 : 499 - 506; September,
1966.

Bandura, Albert.,Rose, and Ross. "Imitation of Film - Mediated Aggressive Models,"
in Child Development and Behavior. ed. Freda Rebelsky and Lym Dorman.
New York : Alfred A. Knapt, 1963.

Bandura, Albert. Social Learning Theory. New Jersey : Prentice- Hall, 1977.

Bently, Arnold. Musical Ability in Children and Its Measure. New York : October House, Inc.,
1966.

Bergethon, Bjonar and Encice Boardman. Musical Growth in the Elementary School. New York :
Holt, Rinehart and Wilston. 1979.

Hammond, Sarah Lou, Ruth J. Dales, Dora Sikes Skipper. Witherspoon, Ralph C.Good, School for
Young Children. New York: Mac millan Publishing Co. Inc., 1967

Nye, Vernice T. Music for Young Children. (3rd .ed), Iowa : Wm.C Brown Company Publishers,
1983

McDavid, J.W. " Effect of Ambiguity and Psychotherapy," Psychological Report. 9 : 461-475,
November, 1961.

Miller, N.E. and John Dollard. Social Learning and Imitation. New Heaven, Yale University Press,
1967. 341 p.

Muir, K.A. and M.A. Milan. "Parent Reinforcement for Children Achievement : The Use of Lottery
of Maximize Parent Training Effect," Journal of Applied Behavior Analysis.
15 : 455-450 ; 1982.

O'Corner, Robert D. " Modification of Social Withdrawal Through Symbolic Modeling,"
Journal of Applied Behavior Analysis. 2 : 15 - 22 ; 1969

Seefeldt,C. and N. Barbour . “ Early Childhood Education : An Introduction.” Ohio : Charles,.
E.Merrill ; 1986.

Zimmerman, Barry J. and Arnold Jaffe. “Teaching through Demonstration : The Effects of
Structuring Imitation and Age,” Journal of Educational Psychology. 69: 77.-778 ;
December,1997.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์
2. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครู
3. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครู
4. โปรแกรมการสอนแบบปกติ
5. รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์
6. รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครู
7. รายละเอียดโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์ร่วมกับครู
8. รายละเอียดโปรแกรมการสอนแบบปกติ
9. เนื้อเพลง
10. แบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิทัศน์เป็นแม่แบบเพื่อพัฒนาการร้องเพลง

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนมีความคุ้นเคยกัน 2. เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิทัศน์เป็นแม่แบบ	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองและให้นักเรียนแนะนำตนเองทุกคนและร้องเพลงเสียงสัตว์ 2. ผู้วิจัยเริ่มกิจกรรมโดยการนำภาพสัตว์ 1 ภาพ ให้นักเรียนแต่ละคน 3. ผู้วิจัยถามนักเรียนเกี่ยวกับเสียงและชนิดของสัตว์แต่ละชนิด 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนนับจังหวะ หนึ่ง สอง แล้วปรบมือ สองครั้งและชี้นิ้วโป้ง ซ้าย ขวา พร้อมทั้งร้องเสียงสัตว์ที่ตนเองได้ทีละคน 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งหมดร้องเสียงสัตว์และปรบมือไปพร้อม ๆ กัน 6. ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดของวัตถุประสงค์การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิทัศน์เป็นแม่แบบเพื่อพัฒนาการร้องเพลง จากนั้นผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ เพื่อร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป
2- 6	พฤติกรรมการร้องเพลง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน 3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์เกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงที่ถูกต้อง 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถาม

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ เพื่อให้เกิดความอยากเลียนแบบตาม พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการเปล่งเสียง ได้ตรงกับตำแหน่งเสียงของแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบและผู้วิจัย ให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติม หากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวีดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน
7-11	พฤติกรรมกรร้องเพลง : การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามความเร็วและช้าของจังหวะเพลง	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง 2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง 3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวีดิทัศน์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้อง 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ เพื่อให้เกิดความอยากเลียนแบบตาม

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และซ้ำของจังหวะเพลงของแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติม หากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวีดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน
12 - 15	พฤติกรรม การร้องเพลง : การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรือ อารมณ์เพลง ตามความดังและเบาของน้ำเสียง	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียง ดังและเบา 2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงอย่างถูกต้อง 3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวีดิทัศน์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้อง 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ เพื่อให้เกิดความอยากเลียนแบบตามพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
16	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้นักเรียนสามารถยุติการพัฒนาพฤติกรรมร้องเพลงได้	ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงของแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรม การร้องเพลงของแม่แบบและผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติม หากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดีโออีกครั้งหนึ่ง ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน 1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียนโดยเริ่มจากพฤติกรรมร้องเพลง 1.1 การเปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง 1.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง 1.2.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง 1.2.2 ความดังและเบาของน้ำเสียง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่าง ๆ ที่เรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับวิธีการร้องเพลง 4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนและกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 30 นาที

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบเพื่อพัฒนาการร้องเพลง

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนมีความคุ้นเคยกัน 2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองและให้นักเรียนแนะนำตนเองทุกคนและร้องเพลงเสียงสัตว์ 2. ผู้วิจัยเริ่มกิจกรรมโดยการนำภาพสัตว์ 1 ภาพ ให้นักเรียนแต่ละคน 3. ผู้วิจัยถามนักเรียนเกี่ยวกับเสียงและชนิดของสัตว์แต่ละชนิด 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนนับจังหวะ หนึ่ง สอง แล้วปรบมือ สองครั้งและชี้นิ้ว โป่ง ซ้าย ขวา พร้อมทั้งร้องเสียงสัตว์ที่ตนเองได้ทีละคน 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งหมดร้องเสียงสัตว์และปรบมือไปพร้อม ๆ กัน 6. ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดของวัตถุประสงค์การใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบเพื่อพัฒนาการร้องเพลงจากนั้นผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ เพื่อร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป
2- 6	พฤติกรรมกรร้องเพลง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน 3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยแสดงพฤติกรรมกรร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงที่ถูกต้อง 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิด และความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียน

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
7-11	พฤติกรรมกร ร้องเพลง : การถ่ายทอด ความรู้สึกของ เพลงหรืออารมณ์ เพลงตามความเร็ว และช้าของจังหวะ เพลง	1. เพื่อให้นักเรียน รู้จักจังหวะเพลง 2. เพื่อให้นักเรียน ร้องเพลงได้ ถูกต้องตามการ ถ่ายทอดความรู้สึก ของเพลงหรือ อารมณ์เพลงตาม จังหวะเพลง 3. เพื่อให้นักเรียน รู้จักความแตกต่าง ของจังหวะใน แต่ละอารมณ์เพลง	ซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงของ แม่แบบ เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบ ตามพฤติกรรมกรร้องเพลงตามการเปล่ง เสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงของแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบแม่แบบ และ ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยัง ไม่สามารถแสดงการร้องเพลงตามการเปล่ง เสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟัง จากครูอีกครั้งหนึ่ง ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงที่นักเรียน ได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และ มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรม กร ร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบครูโดยการสาธิต การร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ได้ตรงกับ ความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้อง ให้กับนักเรียน 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบแล้ว แสดงความคิด และความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเพื่อให้เกิดความ อยากเลียนแบบตามพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลง ได้ตรงกับความเร็ว และช้า ของ จังหวะเพลงของแม่แบบ

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12 - 15	พฤติกรรม การร้องเพลง : การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรือ อารมณ์เพลง ตามความดังและ เบาของน้ำเสียง	1. เพื่อให้นักเรียน รู้จักน้ำเสียงดัง และเบา 2. เพื่อให้นักเรียน รู้จักการถ่ายทอด ความรู้สึกของ เพลงหรืออารมณ์ เพลงอย่างถูกต้อง 3. เพื่อให้นักเรียน รู้จักความแตกต่าง ของน้ำเสียงในการ ถ่ายทอดอารมณ์ เพลง	2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบตามแม่แบบ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติม หากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงตาม อารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงที่นักเรียน ได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และ มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน
			ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรม การร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบครู โดยการสาธิต การร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ได้ตรงกับ ความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ ถูกต้องให้ กับนักเรียน 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้ว แสดงความคิด และความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเพื่อให้เกิดความ อยากเลียนแบบตามพฤติกรรมการเล่นร้องเพลง ตามอารมณ์เพลง ได้ตรงกับความดัง และเบา ของน้ำเสียงของแม่แบบ

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
16	ปัจจัยนิเทศ	เพื่อให้ นักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรม การร้องเพลงได้	2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบตามแม่แบบ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติม หากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรม การร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน 1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียน โดยเริ่มจากพฤติกรรม การร้องเพลง 1.1 การเปล่งเสียง ได้ตรงตามตำแหน่งเสียง 1.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง 1.1.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง 1.2.1 ความดังและเบาของน้ำเสียง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่าง ๆ ที่เรียน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับวิธีการร้องเพลง 4. ผู้วิจัยกล่าวขบขันนักเรียนและกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 30 นาที

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิถีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบเพื่อพัฒนาการร้องเพลง

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนมีความคุ้นเคยกัน 2. เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิถีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองและร้องเพลงเสียงสัตว์ 2. ผู้วิจัยเริ่มกิจกรรมโดยการนำภาพสัตว์ 1 ภาพ ไว้หน้านักเรียนแต่ละคน 3. ผู้วิจัยถามนักเรียนเกี่ยวกับเสียงและชนิดของสัตว์แต่ละชนิด 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนนับจังหวะ หนึ่ง สองแล้วปรบมือ สองครั้งและชี้นิ้วโป้ง ซ้าย ขวา พร้อมทั้งร้องเสียงสัตว์ที่ตนเองได้ทีละคน 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งหมดร้องเสียงสัตว์และปรบมือไปพร้อม ๆ กัน 6. ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดของวัตถุประสงค์การใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิถีทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบเพื่อพัฒนาการร้องเพลง จากนั้นผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ เพื่อร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป
2- 6	พฤติกรรม การร้องเพลง : การเปล่งเสียงได้ ตรงกับตำแหน่ง เสียง	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน 3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตาม ตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรม การร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับ ตำแหน่งเสียง ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิถีทัศน์เกี่ยวกับ พฤติกรรมร้องเพลงตามการเปล่งเสียง ได้ตรงกับตำแหน่งเสียงที่ถูกต้องพร้อมทั้ง ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแบบแสดงพฤติกรรม การร้องเพลงที่ถูกต้องควบคู่ไปด้วย

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วแสดงความคิด และความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเพื่อให้เกิดความอยากเลียนแบบตามพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงของแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบแม่แบบ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวีดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน
7-11	พฤติกรรม การร้องเพลง : การ ถ่ายทอด ความรู้สึก ของเพลงหรือ อารมณ์เพลงตาม ความเร็วและช้า ของจังหวะเพลง	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง 2. เพื่อให้ นักเรียนร้องเพลง ได้ถูกต้องตาม การถ่ายทอดความ รู้สึกของเพลงหรือ อารมณ์เพลงตาม จังหวะเพลง 3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่าง ของจังหวะใน	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรม การร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวีดิทัศน์เกี่ยวกับ พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ ถูกต้อง พร้อมทั้งผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ แสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงที่ถูกต้อง ควบคู่ไปด้วย 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		แต่ละอารมณ์เพลง	นักเรียนซักถาม เพื่อให้เกิดความอยากเลียนแบบตามพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และซ้ำของจังหวะเพลงของแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบแม่แบบและผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการเล่นร้องเพลงตามอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดีโอพร้อมกับครูอีกครั้งหนึ่ง ชั้นที่ 3 ขึ้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน
12 - 15	พฤติกรรม การเล่นร้องเพลง : การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรือ อารมณ์เพลงตามความดังและเบาของน้ำเสียง	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา 2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงอย่างถูกต้อง 3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง	ชั้นที่ 1 ขึ้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ชั้นที่ 2 ขึ้นเสนอแม่แบบ 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดีโอเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องพร้อมทั้งผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบแสดงพฤติกรรมการเล่นร้องเพลงที่ถูกต้อง ควบคู่ไปด้วย 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วแสดงความคิด และความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเพื่อให้เกิดความอยากเลียนแบบตามพฤติกรรมการเล่นร้องเพลง

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
16	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้ นักเรียน สามารถพัฒนา พฤติกรรมการ ร้องเพลงได้	ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบา ของน้ำเสียงของแม่แบบ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบแม่แบบ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหาก ยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงตาม อารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลง ที่ได้ฟังจากวีดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง ชั้นที่ 3 ชั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงที่นักเรียน ได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติม และ มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน 1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียน โดยเริ่มจาก พฤติกรรมการร้องเพลง 1.1 การเปล่งเสียง ได้ตรงตาม ตำแหน่งเสียง 1.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรือ อารมณ์เพลง 1.2.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง 1.2.2 ความดังและเบาของน้ำเสียง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่าง ๆ ที่เรียน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม เกี่ยวกับวิธีการร้องเพลง 4. ผู้วิจัยกล่าวขอบใจนักเรียนและกล่าวปิด การทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 30 นาที

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้การสอนแบบปกติ

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1.	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนมีความคุ้นเคยกัน 2. เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ของการสอนแบบปกติ	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองและให้นักเรียนแนะนำตนเองทุกคนและร้องเพลงเสียงสัตว์ 2. ผู้วิจัยเริ่มกิจกรรมโดยการนำภาพสัตว์ 1 ภาพ ให้นักเรียนแต่ละคน 3. ผู้วิจัยถามนักเรียนเกี่ยวกับเสียงและชนิดของสัตว์แต่ละชนิด 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนนับจังหวะ หนึ่ง สอง แล้วปรบมือ สองครั้งและขึ้นนิ้วโป้ง ซ้าย ขวา พร้อมทั้งร้องเสียงสัตว์ที่ตนเองได้ทีละคน 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งหมดร้องเสียงสัตว์และปรบมือไปพร้อม ๆ กัน 6. ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดของวัตถุประสงค์การสอนแบบปกติเพื่อพัฒนาการร้องเพลง จากนั้นผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ เพื่อร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป
2- 6	พฤติกรรมกรร้องเพลง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่ง เสียง 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน 3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรม การร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และให้นักเรียนร้องเพลงตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิด โอกาสให้นักเรียนซักถาม

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน
7-11	พฤติกรรมการเล่นเพลง : การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามความเร็วและช้าของจังหวะเพลง	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง 2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง 3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นเพลงตามอารมณ์เพลง ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะ และให้นักเรียนร้องเพลงตามจังหวะด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นเพลงที่นักเรียนได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน
12 - 15	พฤติกรรมการเล่นเพลง : การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรือ อารมณ์เพลงตามความดังและ	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา 2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นเพลงตามอารมณ์เพลง ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของ

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
16	เบาของน้ำเสียง	หรืออารมณ์เพลง อย่างถูกต้อง 3. เพื่อให้นักเรียน รู้จักความแตกต่าง ของน้ำเสียงในการ ถ่ายทอดอารมณ์ เพลง	เพลงหรืออารมณ์เพลงตามน้ำเสียง และให้ นักเรียนร้องเพลงตามน้ำเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ นักเรียนซักถาม ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก เกี่ยวกับพฤติกรรมมาร้องเพลงที่นักเรียน ได้เลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และ มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน
	ปัจจัยนิเทศ	เพื่อให้ นักเรียน สามารถพัฒนา พฤติกรรมการ ร้องเพลงได้	1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียน โดยเริ่มจาก พฤติกรรมการร้องเพลง 1.1 การเปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง 1.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรือ อารมณ์เพลง 1.1.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง 1.1.2 ความดังและเบาของน้ำเสียง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่าง ๆ ที่เรียน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม เกี่ยวกับวิธีการร้องเพลง 4. ผู้วิจัยกล่าวขอบใจนักเรียนและกล่าวปิด การทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 30 นาที

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้แม่แบบวิดิทัศน์

ครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนมีความคุ้นเคยกัน
2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจขั้นตอน และวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้

วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยหยิบแผ่นภาพสัตว์ขึ้นมา 1 ภาพ แนะนำตัวเองและร้องเสียงสัตว์ตัวนั้น
2. ผู้วิจัยแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมตลอด 16 ครั้ง
3. ผู้วิจัยแจกแผ่นภาพรูปสัตว์ให้นักเรียนคนละ 1 ภาพ โดยให้นั่งเป็นวงกลม
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือเป็นจังหวะ 1-2 ใช้นิ้วโป้งชี้ซ้าย-ขวา ทำจนพร้อมเพรียงกัน
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือเป็นจังหวะ 1-2 ใช้นิ้วโป้งชี้ซ้าย เรียกชื่อตัวเอง ใช้นิ้วโป้งชี้ขวาร้องเสียงสัตว์ที่ตัวเองได้

6. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องแนะนำตัวเองและร้องเสียงสัตว์ของตน จนครบทุกคน

2 - 3 รอบ

7. ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนร้องชื่อเพื่อนและสัตว์ตั้งแต่ต้นจนจบ
8. ผู้วิจัยร้องเสียงสัตว์ 1 เสียง และให้นักเรียนทายว่า คือเพื่อนชื่ออะไร
9. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป เสียงต่าง ๆ ของสัตว์
10. ผู้วิจัยสรุปเนื้อหา การสอนเสียงสัตว์
11. ผู้วิจัยนัดวันเวลาที่จะพบกันครั้งต่อไป

สื่อการสอน แผ่นภาพรูปสัตว์

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักเสียงสัตว์ทุกเสียง
2. นักเรียนสามารถรู้จักชื่อเพื่อนทุกคน
3. นักเรียนเข้าใจการเข้ากิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิทัศน์เป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 2

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียง ได้ตรงกับตำแหน่งเสียง
เพลงหอยโข่ง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพหอยโข่ง ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียง 2 ระดับ คือ สูง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์ เพลงหอยโข่ง ซึ่งเป็นวิทัศน์สารัตถการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 2 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 2 ระดับของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบวิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. กระดาน คติภาพหอยโข่ง 2 ตัว
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 3

พฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง
เพลงบ้านของเรา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพบ้าน ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียง 3 หลัง ทั้งหมด 3 ระดับ คือ สูง - กลาง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลงบ้านของเรา ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 3 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 3 ระดับของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. กระดาน คัดภาพบ้าน 3 หลัง
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 4

พฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง
เพลง โยนสูง โยนต่ำ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพลูกบอล ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียง 3 ลูก ทั้งหมด 3 ระดับ คือ สูง - กลาง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลง โยนสูง โยนต่ำ ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 3 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 3 ระดับของ แม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพลูกบอล
2. เทปโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 5

พฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง
เพลงบันไดเสียง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพผลไม้ต่าง ๆ ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำและไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลงบันไดเสียง ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่น แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพผลไม้ต่าง
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 6

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง
เพลงโค เร มี ฟา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ภาพเรือบนคลื่นในทะเล ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลงโคเรมีฟา ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียง ได้ตรงกับตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลงตามตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่น แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพเรือบนคลื่นในทะเล
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนสามารถร้องเพลง ได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 7

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงรถไฟไปเชียงใหม่

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของรถไฟ ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลงรถไฟไปเชียงใหม่ ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบ เพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. รถไฟของเล่น
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิตส์เป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 8

พฤติกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง
ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง
เพลงแม่พะเรียกลูกมา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของการวิ่งและการเดินของพะ ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิตส์ เพลงแม่พะเรียกลูกมา ซึ่งเป็นวิดิตส์สาริตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบวิดิตส์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิตส์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพการวิ่งและการเดินของแพะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 9

พฤติกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงลอยเรือไป

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของการพายเรือ ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลงลอยเรือไป ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดจนให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพเรือพายอยู่ในน้ำ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 10

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงเดินโซเซ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของลูกโป๊คเดิน ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลงเดินโซเซ ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาริตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพการเดินของลูกเป็ด
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิทัศน์เป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 11

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงมาเรียนร้องเพลง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของภาพกระด่ายและเต่า ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์ เพลงมาเรียนร้องเพลง ซึ่งเป็นวิทัศน์สารัตถการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบวิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่น แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพกระต่าย และ เต่า
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลง ได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 12

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงช้างกับหนู

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ภาพช้างและหนู ซึ่งใช้น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลงช้างกับหนู ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่น แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพช้างกับหนู
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 13

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงนะเพ็งฟ้าล้าน

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ภาพก่อนเมฆ ซึ่งใช้แทนน้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลงนะเพ็งฟ้าล้าน ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับ ความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่นร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพก่อนเมฆ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิทัศน์เป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 14

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลง โกวัดฉันเลี้ยง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ภาพไก่ ซึ่งใช้น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์ เพลง โกวัดฉันเลี้ยง ซึ่งเป็นวิทัศน์สาริตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรร้องเพลงของแม่แบบวิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการเล่น แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพไก่
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 15

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงแมงมุม

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ ภาพแมงมุม ซึ่งใช้น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ เพลงแมงมุม ซึ่งเป็นวิดิทัศน์สาริตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบวิดิทัศน์ และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์อีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพแมงมุม
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิธีทัศน์เป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 16

ปัจฉิมนิเทศ

จุดประสงค์

เพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงได้

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียนโดยเริ่มจากพฤติกรรมการร้องเพลง
 - 1.1 การเปล่งเสียง ได้ตรงตามตำแหน่งเสียง
 - 1.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง
 - 1.2.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง
 - 1.2.2 ความดังและเบาของน้ำเสียง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่าง ๆ ที่เรียนแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับวิธีการร้องเพลง
4. ผู้วิจัยประเมินผลพฤติกรรมการร้องเพลงโดยให้นักเรียนร้องเพลง เราเดินกันเถอะ และ เพลงกบอยู่ไหน
5. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือและกล่าวปิดการทดลอง

สื่อการสอน เปียโน

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตจากการร้องเพลงโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้แม่แบบครู

ครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนมีความคุ้นเคยกัน
2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจขั้นตอน และวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ ครูเป็น

แม่แบบ

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยหยิบแผ่นภาพสัตว์ขึ้นมา 1 ภาพ แนะนำตัวเองและร้องเสียงสัตว์ตัวนั้น
2. ผู้วิจัยแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมตลอด 16 ครั้ง
3. ผู้วิจัยแจกแผ่นภาพรูปสัตว์ให้นักเรียนคนละ 1 ภาพ โดยให้นั่งเป็นวงกลม
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือเป็นจังหวะ 1-2 ใช้นิ้วโป้งชี้ซ้าย-ขวา ทำจนพร้อมเพรียงกัน
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือเป็นจังหวะ 1-2 ใช้นิ้วโป้งชี้ซ้าย เรียกชื่อตัวเอง ใช้นิ้วโป้งชี้ขวาร้องเสียงสัตว์ที่ตัวเองได้
6. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องแนะนำตัวเองและร้องเสียงสัตว์ของตน จนครบทุกคน 2 - 3 รอบ
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนร้องชื่อเพื่อนและสัตว์ตั้งแต่ต้นจนจบ
8. ผู้วิจัยร้องเสียงสัตว์ 1 เสียง และให้นักเรียนทายว่า คือเพื่อนชื่ออะไร
9. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป เสียงต่าง ๆ ของสัตว์
10. ผู้วิจัยสรุปเนื้อหา การสอนเสียงสัตว์
11. ผู้วิจัยนัดวันเวลาที่จะพบกันครั้งต่อไป

สื่อการสอน แผ่นภาพรูปสัตว์

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักเสียงสัตว์ทุกเสียง
2. นักเรียนสามารถรู้จักชื่อเพื่อนทุกคน
3. นักเรียนเข้าใจการเข้ากิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 2

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลงหอยโข่ง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับภาพหอยโข่ง ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียง 2 ระดับ คือ สูง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงหอยโข่ง ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 2 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 2 ระดับของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. กระดาน ติดภาพหอยโข่ง 2 ตัว
2. เปียโน

การประเมินผล

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 3

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลงบ้านของเรา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับภาพบ้าน 3 หลัง ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียงทั้งหมด 3 ระดับ

สูง - กลาง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงบ้านของเรา ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 3 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิด และความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 3 ระดับของ แม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึก คัดต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. กระดาน ดิจภาพบ้าน 3 หลัง
2. เปียโน

การประเมินผล

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 4

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลง โยนสูง โยนต่ำ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับภาพลูกบอล ที่ติดอยู่บนบอร์ด ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียง 3 ลูก ทั้งหมด 3 ระดับ คือ สูง - กลาง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง โยนสูง โยนต่ำ ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 3 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 3 ระดับของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพลูกบอล
2. เปียโน

การประเมินผล

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 5

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลงบัน ไคเสียง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับภาพผลไม้ต่าง ๆ ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับ เสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงบัน ไคเสียง ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพผลไม้ต่าง
2. เบียร์โน

การประเมินผล

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 6

พฤติกรรมกรรร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลง โด เร มี ฟา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับ ภาพเรือบนคลื่นในทะเล ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรร้องเพลงโดเรมีฟา ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง ที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรร้องเพลงตามตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงของแม่แบบ เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพเรือบนคลื่นในทะเล
2. เปียโน

การประเมินผล

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 7

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงรถไฟไปเชียงใหม่

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของรถไฟ ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงรถไฟไปเชียงใหม่ ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. รถไฟของเล่น
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 8

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงแม่แพะเรียกลูกมา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของการวิ่งและการเดินของแพะ ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงแม่แพะเรียกลูกมา ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพการวิ่งและการเดินของแพะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 9

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงลอยเรือไป

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของการพายเรือ ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงลอยเรือไป ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตาม อารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้นักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพเรือพายอยู่ในน้ำ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 10

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงเดิน โขเซ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของลูกเปิดเดิน ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงเดิน โขเซ ซึ่งเป็น การสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพการเดินของลูกเปิด
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 11

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงมาเรียนร้องเพลง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ตามจังหวะเพลง

3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของภาพกระด่ายและเต่า ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงมาเรียนร้องเพลง ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพกระต่าย และ เต่า
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 12

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงช้างกับหนู

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับ ภาพช้างและหนู ซึ่งใช้น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงช้างกับหนู ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลง ได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพช้างกับหนู
2. เทปโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 13

พฤติกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง
ความดังและความเบาของน้ำเสียง
เพลงเน่พะฟังฟ้าล้าน

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับ ภาพก่อนเมฆ ซึ่งใช้แทนน้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมการร้องเพลงเน่พะฟังฟ้าล้าน ซึ่งเป็น การสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับ นักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิด และความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับ ความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้ นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้ นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพก่อนเมฆ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงคังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 14

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงไก่ที่ฉันทัด

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับ ภาพไก่ ซึ่งใช้น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงไก่ที่ฉันทัด ซึ่งเป็น การสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับ นักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิด และความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับ ความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้ นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้ นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพไก่
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงคังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 15

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงแมงมุม

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียง

ดังและเบา

3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ภาพแมงมุม ซึ่งใช้น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นแม่แบบ โดยการแสดงพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงแมงมุม ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก ตลอดทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงของแม่แบบครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพแมงมุม
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 16

ปัจฉิมนิเทศ

จุดประสงค์

เพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงได้

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียน โดยเริ่มจากพฤติกรรมการร้องเพลง
 - 1.1 การเปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง
 - 1.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง
 - 1.2.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง
 - 1.2.2 ความดังและเบาของน้ำเสียง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่างๆ ที่เรียนแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับวิธีการร้องเพลง
4. ผู้วิจัยประเมินผลพฤติกรรมการร้องเพลง โดยให้นักเรียนร้องเพลง เราเดินกันเถอะ และ เพลงกบอยู่ไหน
5. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือและกล่าวปิดการทดลอง

สื่อการสอน เทปโน

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตจากการร้องเพลง โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้แม่แบบวิถีทัศนร่วมกับครู

ครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนมีความคุ้นเคยกัน
2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจขั้นตอน และวัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิถีทัศน

ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยหยิบแผ่นภาพสัตว์ขึ้นมา 1 ภาพ แนะนำตัวเองและร้องเสียงสัตว์ตัวนั้น
2. ผู้วิจัยแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมตลอด 16 ครั้ง
3. ผู้วิจัยแจกแผ่นภาพรูปสัตว์ให้นักเรียนคนละ 1 ภาพ โดยให้นั่งเป็นวงกลม
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือเป็นจังหวะ 1-2 ใช้นิ้วโป้งชี้ซ้าย-ขวา ทำจนพร้อมเพรียงกัน
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือเป็นจังหวะ 1-2 ใช้นิ้วโป้งชี้ซ้าย เรียกชื่อตัวเอง ใช้นิ้วโป้งชี้ขวาร้องเสียงสัตว์ที่ตัวเองได้
6. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องแนะนำตัวเองและร้องเสียงสัตว์ของตน จนครบทุกคน 2 - 3 รอบ
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนร้องชื่อเพื่อนและสัตว์ตั้งแต่ต้นจนจบ
8. ผู้วิจัยร้องเสียงสัตว์ 1 เสียง และให้นักเรียนทายว่า คือเพื่อนชื่ออะไร
9. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป เสียงต่าง ๆ ของสัตว์
10. ผู้วิจัยสรุปเนื้อหา การสอนเสียงสัตว์
11. ผู้วิจัยนัดวันเวลาที่จะพบกันครั้งต่อไป

สื่อการสอน แผ่นภาพรูปสัตว์

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักเสียงสัตว์ทุกเสียง
2. นักเรียนสามารถรู้จักชื่อเพื่อนทุกคน
3. นักเรียนเข้าใจการเข้ากิจกรรม

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 2

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลงหอยโข่ง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับภาพหอยโข่ง ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียง 2 ระดับ คือ สูง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครูโดยการสาธิตเพลงหอยโข่ง ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 2 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 2 ระดับของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. กระดาน คติภาพหอยโข่ง 2 ตัว
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 3

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลงบ้านของเรา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับภาพบ้าน ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียง 3 ระดับ คือ สูง-กลาง-ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู โดยการสาธิตการร้องเพลงบ้านของเรา ตามการเปล่งเสียง 3 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 3 ระดับของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติม หากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนพูดถึงสิ่งที่ได้รับจากการเลียนแบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. กระดาน ติดภาพบ้าน 3 หลัง
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 4

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลง โยนสูง โยนต่ำ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับภาพลูกบอล ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียง 3 ลูก ทั้งหมด
3 ระดับ คือ สูง - กลาง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครูโดยการสาธิตการร้องเพลง โยนสูง โยนต่ำ ซึ่งเป็น
การสาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 3 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อ
แม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 3 ระดับของ
แม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบ
พฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียน
เลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียน
ร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุป
เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพลูกบอล
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนร้องเพลง ได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 5

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง
เพลงบันไดเสียง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับภาพผลไม้ต่าง ๆ ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับ เสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู โดยการสาธิตการร้องเพลงบันไดเสียง ซึ่งเป็น การสาธิตการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง ที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับ เสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อ แม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียง สูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงของแม่แบบ และสามารถแยกแยะ ความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียน เลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียน ร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพผลไม้ต่าง
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 6

พฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง
เพลงโค เร มี ฟา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ภาพเรือบนคลื่นในทะเล ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์ร่วมกับครูโดยการสาธิตการร้องเพลงโคเรมีฟา ตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง ที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูงของแม่แบบ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบ เพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพเรือบนคลื่นในทะเล
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 7

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง
ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง
เพลงรถไฟไปเชียงใหม่

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของรถไฟ ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครูโดยการสาธิตการร้องเพลงรถไฟไปเชียงใหม่ ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบ เพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. รถไฟของเล่น
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกรักของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 8
พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง
ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง
เพลงแม่พะเรวียกูกมา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของการวิ่งและการเดินของพะซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครูโดยการสาธิตการร้องเพลงแม่พะเรวียกูกมา ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพการวิ่งและการเดินของแพะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกรักของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 9

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง
ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง
เพลงลอยเรือไป

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของการพายเรือ ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู โดยการสาธิตการร้องเพลงลอยเรือไป ซึ่งเป็น การสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพเรือพายอยู่ในน้ำ
2. เกลียวโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลง ได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 10

พฤติกรรมกรรการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกรองเพลงหรืออารมณ์เพลง
ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง
เพลงเดินโซเซ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของลูกเปิดเดิน ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู โดยการสาธิตการร้องเพลงเดินโซเซ ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพการเดินทางของลูกเปิด
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 11

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงมาเรียนร้องเพลง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ความเร็วและความช้าของภาพกระต่ายและเต่า ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์ร่วมกับครู โดยการสาธิตการร้องเพลงมาเรียนร้องเพลง ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็ว และช้าของจังหวะเพลงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพกระต่าย และ เต่า
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลง ได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 12

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงช้างกับหนู

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับ ภาพช้างและหนู ซึ่งใช้แทนน้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู โดยการสาธิตการร้องเพลงช้างกับหนู ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพช้างกับหนู
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงคังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 13

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงเน่พะพังฟ้าล้าน

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับ ภาพก่อนเมฆ ซึ่งใช้น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู โดยการสาธิตการร้องเพลงเน่พะพังฟ้าล้าน ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลง ได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้นักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิดิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิดิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกทำทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพก่อนเมฆ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงคังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ชีวิตชีวิตร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 14

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง
ความดังและความเบาของน้ำเสียง
เพลงไก่ที่ฉันทันเสียง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับ ภาพไก่ ซึ่งใช้น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบชีวิตชีวิตร่วมกับครู โดยการสาธิตการร้องเพลงไก่ที่ฉันทันเสียง ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบชีวิตชีวิตร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากชีวิตชีวิตร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพไก่
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงคังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

ครั้งที่ 15

พฤติกรรมกรรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงแมงมุม

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนากับเกี่ยวกับ ภาพแมงมุม ซึ่งใช้น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบวิทัศน์ร่วมกับครู โดยการสาธิตการร้องเพลงแมงมุม ซึ่งเป็นการสาธิตการร้องเพลงตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตแม่แบบ แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกที่มีต่อแม่แบบ และให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรร้องเพลง ตามอารมณ์เพลงได้ตรงกับความดัง และเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของแม่แบบ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงเลียนแบบแม่แบบวิทัศน์ร่วมกับครู และผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบเพิ่มเติมหากยังไม่สามารถแสดงการร้องเพลงได้ตรงกับอารมณ์เพลงนั้น แล้วให้นักเรียนร้องเพลงที่ได้ฟังจากวิทัศน์ร่วมกับครูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. ภาพแมนมุน
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงคังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ชีวิตจริงร่วมกับครูเป็นแม่แบบ
ครั้งที่ 16
ปัจฉิมนิเทศ

จุดประสงค์

เพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงได้

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียน โดยเริ่มจากพฤติกรรมการร้องเพลง
 - 1.1 การเปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง
 - 1.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง
 - 1.2.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง
 - 1.2.2 ความดังและเบาของน้ำเสียง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่าง ๆ ที่เรียนแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับวิธีการร้องเพลง
4. ผู้วิจัยประเมินผลพฤติกรรมการร้องเพลงโดยให้นักเรียนร้องเพลง เราเดินกันเถอะ และ เพลงกบอยู่ไหน
5. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือและกล่าวปิดการทดลอง

สื่อการสอน เปียโน

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตจากการร้องเพลง โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนมีความคุ้นเคยกัน
2. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจขั้นตอนและวัตถุประสงค์ของการสอนแบบปกติ

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยหยิบแผ่นภาพสัตว์ขึ้นมา 1 ภาพ แนะนำตัวเองและร้องเสียงสัตว์ตัวนั้น
2. ผู้วิจัยแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมตลอด 16 ครั้ง
3. ผู้วิจัยแจกแผ่นภาพรูปสัตว์ให้นักเรียนคนละ 1 ภาพ โดยให้นั่งเป็นวงกลม
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือเป็นจังหวะ 1-2 ใช้นิ้วโป้งชี้ซ้าย-ขวา ทำจนพร้อมเพรียงกัน
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือเป็นจังหวะ 1-2 ใช้นิ้วโป้งชี้ซ้าย เรียกชื่อตัวเอง ใช้นิ้วโป้งชี้ขวาร้องเสียงสัตว์ที่ตัวเองได้
6. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องแนะนำตัวเองและร้องเสียงสัตว์ของตน จนครบทุกคน 2 - 3 รอบ
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนร้องชื่อเพื่อนและสัตว์ตั้งแต่ต้นจนจบ
8. ผู้วิจัยร้องเสียงสัตว์ 1 เสียง และให้นักเรียนทายว่า คือเพื่อนชื่ออะไร
9. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป เสียงต่าง ๆ ของสัตว์
10. ผู้วิจัยสรุปเนื้อหา การสอนเสียงสัตว์
11. ผู้วิจัยนัดวันเวลาที่จะพบกันครั้งต่อไป

สื่อการสอน แผ่นภาพรูปสัตว์

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักเสียงสัตว์ทุกเสียง
2. นักเรียนสามารถรู้จักชื่อเพื่อนทุกคน
3. นักเรียนเข้าใจการเข้ากิจกรรม

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 2

พฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลงหอยโข่ง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการเปล่งเสียงที่ต่างกัน คือ เสียงสูง - เสียงต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และให้นักเรียนร้องเพลงหอยโข่ง ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 3

พฤติกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลงบ้านของเรา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับการเปล่งเสียงที่ต่างกัน คือ เสียงสูง - กลาง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และให้นักเรียนร้องเพลงบ้านของเรา ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 4

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลง โยนสูง โยนต่ำ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับการเปล่งเสียงที่ต่างกัน คือ เสียงสูง - กลาง - ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และให้นักเรียนร้องเพลง โยนสูง โยนต่ำ ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิด โอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 5

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลงบัน ไคเสียง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับตำแหน่งเสียง ที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่อันดับเสียงต่ำ และ ไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่อันดับเสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และให้นักเรียนร้องเพลงบัน ไคเสียง ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิด โอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 6

พฤติกรรมกรรร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง : การเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

เพลงโค เร มี فا

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งเสียง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับตำแหน่งเสียงที่ได้ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และ ได้ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และ ให้นักเรียนร้องเพลงโคเรมีฟา ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิด โอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักตำแหน่งเสียง
2. นักเรียนสามารถแยกแยะความแตกต่างของตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน
3. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามตำแหน่งเสียงที่ได้ยิน

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 7

พฤติกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงรถไฟไปเชียงใหม่

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ตามจังหวะเพลง

3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับ จังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง ตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง และให้นักเรียนร้องเพลงรถไฟไปเชียงใหม่ ตามจังหวะด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 8

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงแม่แพะเรียกลูกมา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ตามจังหวะเพลง

3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับ จังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง และให้นักเรียนร้องเพลงแม่แพะเรียกลูกมา ตามจังหวะด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิด โอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 9

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงลอยเรือไป

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ตามจังหวะเพลง

3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับ จังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง และให้นักเรียนร้องเพลงลอยเรือไป ตามจังหวะด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึก ค่ำทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 10

พฤติกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงเดิน โขเซ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ตามจังหวะเพลง

3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับ จังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง ตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง และให้นักเรียนร้องเพลงเดิน โขเซ ตามจังหวะด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 11

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความเร็วและความช้าของจังหวะเพลง

เพลงมาเรียนร้องเพลง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักจังหวะเพลง
2. เพื่อให้นักเรียนร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ตามจังหวะเพลง

3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับ จังหวะเร็วและช้าของเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง และให้นักเรียนร้องเพลงมาเรียนร้องเพลง ตามจังหวะด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิด โอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนสามารถรู้จักจังหวะเพลง
2. นักเรียนสามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามจังหวะเพลง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของจังหวะในแต่ละอารมณ์เพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 12

พฤติกรรมกรรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงช้างกับหนู

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับ น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรร้องเพลง ตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามน้ำเสียงดังและเบา และให้นักเรียนร้องเพลงช้างกับหนู ตามน้ำเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิด โอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 13

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงเน่ ฟังฟ้าถล่ม

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียง

ดังและเบา

3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับ น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามน้ำเสียงดังและเบา และให้นักเรียนร้องเพลงซ้ำกับหนู ตามน้ำเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิด โอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 14

พฤติกรรมกรรมการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงไก่ที่ฉันเลี้ยง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียงดังและเบา
3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับ น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง ตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามน้ำเสียงดังและเบา และให้นักเรียนร้องเพลงไก่ที่ฉันเลี้ยง ตามน้ำเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 15

พฤติกรรมกรร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง

ความดังและความเบาของน้ำเสียง

เพลงแมงมุม

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ตามน้ำเสียง

ดังและเบา

3. เพื่อให้นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากับ น้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง ตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามน้ำเสียงดังและเบา และให้นักเรียนร้องเพลงแมงมุม ตามน้ำเสียงด้วยตนเอง และเมื่อจบกิจกรรมผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมกรร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

สื่อการสอน

1. เครื่องประกอบจังหวะ
2. เปียโน

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักน้ำเสียงดังและเบา
2. นักเรียนรู้จักการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนรู้จักความแตกต่างของน้ำเสียงในการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

โปรแกรมการสอนแบบปกติ

ครั้งที่ 16

ปัจจัยนิเทศ

จุดประสงค์

เพื่อให้ นักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมการร้องเพลงได้

เวลา 30 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียนโดยเริ่มจากพฤติกรรมการร้องเพลง
 - 1.1 การเปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง
 - 1.2 การถ่ายทอดความรู้สึกรักของเพลงหรืออารมณ์เพลง
 - 1.2.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง
 - 1.2.2 ความดังและเบาของน้ำเสียง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่าง ๆ ที่เรียนแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับวิธีการร้องเพลง
4. ผู้วิจัยประเมินผลพฤติกรรมการร้องเพลง โดยให้นักเรียนร้องเพลง เราเดินกันเถอะ และ เพลงกบอยู่ไหน
5. ผู้วิจัยกล่าวขอบใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือและกล่าวปิดการทดลอง

สื่อการสอน เปียโน

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจและการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม
3. สังเกตจากการร้องเพลงโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง

วิธีทัศน์ประกอบเพลงหอยโข่ง

- เสียง : ภาพหอยโข่งสีขาว ตัวใหญ่ 1 รูป หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นี่ตัวอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพหอยโข่งยังงีละคะ ใครที่ตอบว่าหอยโข่งเก่งมากคะ
- ภาพหอยโข่งสีขาว ขนาดกลาง 4 รูป ปรากฏต่างตำแหน่งกัน 2 ตำแหน่ง คือสูง - ต่ำ

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : ตอนนี้มีหอยโข่ง 4 ตัวแล้วนะคะ
- ปรากฏตัวเลข

(หยุด 5 วินาที)

- เนื้อเพลง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลงหอยโข่ง แล้วสังเกตภาพหอยโข่งให้ดีนะคะ
- หอย โข่ง หอย โข่ง ตัวมัน ขดเป็น วง กลม
- 1 2 3 4 11 22 3 4
- 1 และ 3 สีแดง
- 2 และ 4 สีเหลือง
- (ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพหอยโข่งจะเปลี่ยนสีตามคำร้อง)
- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่ามีคะ ว่ามีการเปลี่ยนสี 2 สี คือ สีแดง และสีเหลือง
- (ปรากฏภาพหอยสีแดง และหอยสีเหลือง)
- เสียง : ใครสังเกตเห็นตำแหน่งของหอยสีแดง และหอยสีเหลือง ว่าสีไหนสูงกว่ากัน
- เสียง : สีแดง แทนเสียงที่สูง และสีเหลืองแทนเสียงที่ต่ำ
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงและสังเกตตำแหน่งเสียงให้ดีนะคะ
- (เพลงหอยโข่งประกอบภาพ 6 รอบ)

- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มค่ะ
(ทำนองเพลงหอยโข่งประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากค่ะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มค่ะ
(เพลงหอยโข่งประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากค่ะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้ค่ะ
(ทำนองเพลงหอยโข่งประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากค่ะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดัง ๆ เลยค่ะ

วิดิทัศน์ประกอบเพลงบ้านของเรา

- เสียง : ภาพบ้านสีขาว ตัวใหญ่ 1 รูป หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นี่ภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพบ้านยัง ใจละคะ
- ภาพบ้านสีขาว ขนาดกลาง 3 รูป ปรากฏต่างตำแหน่งกัน 3 ตำแหน่ง คือสูง - กลาง - ต่ำ

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : ตอนนี้มีภาพบ้าน 3 หลังแล้วนะคะ
- ปรากฏตัวเลข

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : คราวนี้ครูจะให้ นักเรียนฟังเพลงบ้านของเรา แล้วสังเกตภาพบ้านให้ดีนะคะ

เนื้อเพลง : บ้าน ของ เรา บ้าน ของ เรา อยู่ที่ไหนก็ ไม่สุขใจเท่า บ้าน ของ เรา

1 2 3 1 2 3 3 3 3 3 2 2 2 1 2 3

1 สีแดง

2 สีเหลือง

3 สีเขียว

(ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพบ้านจะเปลี่ยนสีตามคำร้อง)

- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่ามีคะ ว่ามีการเปลี่ยนสี 3 สี คือ สีแดง เหลืองและเขียว
- (ปรากฏภาพบ้านสีแดง บ้านสีเหลือง และบ้านสีเขียว)

- เสียง : ใครสังเกตเห็นตำแหน่งของบ้านสีแดง บ้านสีเหลือง และบ้านสีเขียว ว่าสีไหนสูงกว่ากัน
- เสียง : สีแดง แทนเสียงสูง สีเหลืองแทนเสียงกลาง และสีเขียวแทนเสียงต่ำ
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงและสังเกตตำแหน่งเสียงให้ดีๆ นะคะ (เพลงบ้านของเราประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มค่ะ (ทำนองเพลงบ้านของเราประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากค่ะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มค่ะ (เพลงบ้านของเราประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากค่ะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้ค่ะ (ทำนองเพลงบ้านของเราประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากค่ะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดัง ๆ เลยค่ะ

วิธีทัศน์ประกอบเพลงโยนสูง โยนต่ำ

- เสียง : ภาพลูกบอลสีขาว ตัวใหญ่ 1 รูป หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นี่ภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพลูกบอลยังไม่วางคะ
- ภาพลูกบอลสีขาว ขนาดกลาง 4 รูปปรากฏต่างตำแหน่งกัน 3 ตำแหน่ง คือสูง - กลาง - ต่ำ

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : ตอนนี้ภาพลูกบอล 3 ลูกแล้วนะคะ
- ปรากฏตัวเลข

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลงโยนสูง โยนต่ำ แล้วสังเกตภาพลูกบอลให้ดีนะคะ
- เนื้อเพลง : โยน สูง โยน ต่ำ โยนลูก บอลให้ ถึงตัว คำ

2 1 2 3 2 2 1 1 2 2 3

- 1 สีแดง
- 2 สีเหลือง
- 3 สีเขียว

(ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพลูกบอลจะเปลี่ยนสีตามคำร้อง)

- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่านั้นว่ามี การเปลี่ยนสี 3 สี คือ สีแดง เหลือง และเขียว
- (ปรากฏภาพลูกบอลสีแดง ลูกบอลสีเหลือง และลูกสีเขียว)
- เสียง : ใครสังเกตเห็นตำแหน่งของลูกบอลสีแดง ลูกบอลสีเหลือง และลูกบอลสีเขียว ว่าสีไหนสูงกว่ากัน

- เสียง : ตีแดง แทนเสียงสูง ตีเหลืองแทนเสียงกลาง และสีเขียวแทนเสียงต่ำ
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงและสังเกตตำแหน่งเสียงให้ดีนะคะ
(เพลงโยนสูง โยนต่ำประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มค่ะ
(ทำนองเพลง โยนสูง โยนต่ำประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากค่ะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มค่ะ
(เพลง โยนสูง โยนต่ำประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากค่ะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้ค่ะ
(ทำนองเพลง โยนสูง โยนต่ำประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากค่ะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดัง ๆ เลยค่ะ

วิธีทัศน์ประกอบเพลงบันไดเสียง

- เสียง : ภาพมะม่วงสีขาว ตัวใหญ่ 1 รูป หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นี่ภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพมะม่วงยังงีละคะ
- ภาพมะม่วง มะนาว มะพร้าว ลำไย มะเฟือง มะไฟ ลูกเงาะ ส้มโอ ทูเรียน น้อยหน่า
มังคุด แดงโม ฟักทอง หลากหลายสี เรียงตามตำแหน่งสูง - ต่ำ และ ต่ำ - สูง

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลงบันไดเสียง แล้วสังเกตภาพผลไม้ให้ดินะคะ
- เนื้อเพลง : มะม่วง มะนาว มะพร้าว ลำไย มะเฟือง มะไฟ ลูกเงาะ ส้มโอ ทูเรียน น้อยหน่า
มังคุด แดงโม ฟักทองลูกโต โอโฮ น่ากิน

(ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพผลไม้จะเปลี่ยนตำแหน่งและรูปภาพตามคำร้อง)

- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่านั้นว่าตำแหน่งเสียงต่างกัน สูงต่ำ ตามรูปภาพผลไม้
- เสียง : ใครสังเกตเห็นบ้างว่า ผลไม้ค่อย ๆ ไล่ตำแหน่งจากเสียงต่ำไปสูง จากสูงมาต่ำ
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงให้ดินะคะ
(เพลงบันไดเสียงประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มคะ
(ทำนองเพลงบันไดเสียงประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มคะ
(เพลงบันไดเสียงประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากคะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้คะ
(ทำนองเพลงบันไดเสียงประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดัง ๆ เลยคะ

วิธีทัศนประกอบเพลง โด เร มี ฟา

- เสียง : ภาพเรือบนคลื่นในทะเลสีขาว หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นี่ภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพเรือยังงัยละคะ
- ภาพเรือบนคลื่นในทะเล เรือหลากหลายสี เรียงตามตำแหน่งสูง - ต่ำ และ ต่ำ - สูง

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลง โด เร มี ฟา แล้วสังเกตภาพตำแหน่งคลื่นให้คีนะคะ

เนื้อเพลง : โด เร มี ฟา มี เร โด ขึ้นและลง จงฟังให้ดี ฟังเสียงให้ดี ฟา มี เร โด

(ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพเรือบนคลื่นจะเปลี่ยนตำแหน่งและรูปภาพตามคำร้องเนื้อเพลง)

- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่าตำแหน่งเสียงต่างกัน สูงต่ำ ตามรูปภาพเรือบนคลื่น
- เสียง : รูปเรือบนคลื่นสูง มีเสียงที่สูง รูปเรือบนคลื่นต่ำ มีเสียงที่ต่ำ
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงให้คีนะคะ
- (เพลง โด เร มี ฟา ประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มคะ
- (ทำนองเพลง โด เร มี ฟา ประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มคะ
- (เพลง โด เร มี ฟา ประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากคะ ให้นักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้คะ
- (ทำนองเพลง โด เร มี ฟา ประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่ง ๆ เลยคะ

วิธีทัศน์ประกอบเพลงรถไฟไปเชียงใหม่

- ภาพรถไฟ 1 ขบวน หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นีภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพรถไฟยังงี้ละคะ รถไฟขบวนนี้จะไปเที่ยวเชียงใหม่
(ภาพรถไฟ ของเล่น 1 ขบวน เล่นไปตู้ภาพเมืองเชียงใหม่)
- (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : รถไฟกำลังจะออกจากท่ารถ วิ่งช้า แทนจังหวะช้า (ภาพประกอบ)
- เสียง : รถไฟวิ่งอยู่ระหว่างทาง วิ่งเร็ว แทนจังหวะเร็ว (ภาพประกอบ)
- เสียง : รถไฟกำลังจะจอดที่ท่ารถ วิ่งช้า แทนจังหวะช้า (ภาพประกอบ)
- เสียง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลงรถไฟไปเชียงใหม่ แล้วสังเกตภาพรถไฟให้ดินะ
รถไฟจะ ไปซื้อลำไยคะ
- เนื้อเพลง : รถไฟ ไปเชียงใหม่ ไปเชียงใหม่ ไปซื้อลำไย
ลำไยบูด ลำไยบูด รถต้องกลับขึ้น ไปเชียงใหม่
- (ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพรถไฟจะเล่น ช้า - เร็ว(บนรถไฟมีลำไย)
- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่า มีความเร็ว และช้าที่ต่างกัน
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงให้ดินะคะ
(เพลงรถไฟไปเชียงใหม่ประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มคะ
(ทำนองเพลงรถไฟไปเชียงใหม่ประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มคะ
(เพลงรถไฟไปเชียงใหม่ประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากคะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้คะ
(ทำนองเพลงรถไฟไปเชียงใหม่ประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่ง ๆ เลยคะ

วิธีทัศน์ประกอบเพลงแม่แพะเรียกลูกมา

- ภาพแพะ 1 ตัว หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นี่ภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพแพะยังงัยละคะ
(ภาพแพะ 1 ตัว เดินไปมา)

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : แพะเดิน และวิ่ง มีความเร็วต่างกันคะ
- เสียง : แพะเดิน ช้า แทนจังหวะช้า (ภาพประกอบ)
- เสียง : แพะวิ่ง เร็ว แทนจังหวะเร็ว (ภาพประกอบ)
- เสียง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลงแม่แพะเรียกลูกมา แล้วสังเกตภาพแพะให้คินะคะ
- เนื้อเพลง :
 เบะ เบะ เบะ เบะ แม่แพะเรียกลูกมา
 เร็ว เร็ว ชิ มากินหญ้างาม
 เต้าะ เตะ ลูกแพะ ร้องรับเบะ แล้วเดินตาม
 เห็นดี มีหญ้างาม ลูกแพะกินตาม พลังดีใจ
- (ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพแพะเดินและวิ่ง ช้าและเร็ว)
- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่า มีความเร็ว และช้าที่ต่างกัน
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงให้คินะคะ
(เพลงแม่แพะเรียกลูกมาประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มคะ
(ทำนองเพลงแม่แพะเรียกลูกมาประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : คีมากคะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มคะ
(เพลงแม่แพะเรียกลูกมาประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากคะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้คะ
(ทำนองเพลงแม่แพะเรียกลูกมาประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : คีมากคะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่ง ๆ เลยคะ

วิธีทัศน์ประกอบเพลงลอยเรือไป

- เสียง : ภาพเรือ 1 ลำ หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นี่ภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพเรือยัง ไรละคะ
(ภาพเรือ 1 ลำ พายอยู่ในน้ำ)

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : เรือพายเร็ว และช้าต่างกันคะ
- เสียง : เรือพายช้า แทนจังหวะช้า (ภาพประกอบ)
- เสียง : เรือพายเร็ว แทนจังหวะเร็ว (ภาพประกอบ)
- เสียง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลงลอยเรือไป แล้วสังเกตภาพเรือให้ดิ้นะคะ
- เนื้อเพลง : พาย พายเรื่อน้อย ลอยไปตามน้ำใส
ลอย ลอย ไป ลอย ลอย ไป ลอย ลอย ไป พาให้ใจ สราญ
- (ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพเรือพายช้าและเร็ว)
- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่า มีความเร็ว และช้าที่ต่างกัน
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงให้ดิ้นะคะ
(เพลงลอยเรือไปประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มคะ
(ทำนองเพลงลอยเรือไปประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มคะ
(เพลงลอยเรือไปประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากคะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้คะ
(ทำนองเพลงลอยเรือไปประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดัง ๆ เลยคะ

วิธีทัศน์ประกอบเพลงเดินโซเซ

- ภาพลูกเปิด 1 ตัว หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นี่ภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพลูกเปิดยังงัยละคะ
(ภาพลูกเปิด 1 ตัว เดินไปมา)

(หยุด 5 วินาที)

- เสียง : เปิดเดิน และวิ่ง มีความเร็วต่างกันคะ
- เสียง : เปิดเดิน ช้า แทนจังหวะช้า (ภาพประกอบ)
- เสียง : เปิดวิ่ง เร็ว แทนจังหวะเร็ว (ภาพประกอบ)
- เสียง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลงเดินโซเซ แล้วสังเกตภาพลูกเปิดให้ดิ้นะคะ

เนื้อเพลง : เดินโซเซ เดินโซเซ เอ๊ะ มาเจอถ้ำธารแล้วซิ
เดี๋ยวจะเปียก จะเปียก เราต้องข้ามให้ดี
ระวังซิเดี๋ยวเราจะเปียก

(ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพลูกเปิดเดินและวิ่ง ช้าและเร็ว)

- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่า มีความเร็ว และช้าที่ต่างกัน
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงให้ดิ้นะคะ
(เพลงเดินโซเซประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มคะ
(ทำนองเพลงเดินโซเซประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มคะ
(เพลงเดินโซเซประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากคะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้คะ
(ทำนองเพลงเดินโซเซประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่ง ๆ เลยคะ

วิดิทัศน์ประกอบเพลงมาเรียนร้องเพลง

- เสียง : ภาพกระต่ายและเต่า หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นีภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพกระต่าย (ภาพประกอบ) (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพเต่า (ภาพประกอบ) (หยุด 5 วินาที)
-
- เสียง : เต่าเดิน และกระต่ายวิ่ง มีความเร็วต่างกันคะ
- เสียง : เต่าเดิน ช้า แทนจังหวะช้า(ภาพประกอบ)
- เสียง : กระต่ายวิ่ง เร็วแทนจังหวะเร็ว (ภาพประกอบ)
- เสียง : คราวนี้ครูจะให้ให้นักเรียนฟังเพลงมาเรียนร้องเพลง แล้วสังเกตภาพประกอบนะคะ
- เนื้อเพลง : สุขจริงหนา มาเรียนร้องเพลง ลา....
- ได้เวลา อารมณ์ครื้นเครง ลา ...
- ลืมความหลังที่ยังเศร้าใจ ลา...
- เพลงคือเสียง ที่บันดาลให้คลาย ลา ...
- (ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพเต่าเดินและกระต่ายวิ่ง เต่าช้าและกระต่ายเร็ว)
- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่า มีความเร็ว และช้าที่ต่างกัน
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงให้ดีนะคะ
- (เพลงมาเรียนร้องเพลงประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มคะ
- (ทำนองเพลงมาเรียนร้องเพลงประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มคะ
- (เพลงมาเรียนร้องเพลงประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากคะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้คะ
- (ทำนองเพลงมาเรียนร้องเพลงประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดัง ๆ เลยคะ

วิดิทัศน์ประกอบเพลงช้างกับหนู

- ภาพช้างและหนู หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ น้ภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพช้าง (ภาพประกอบ) (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพหนู (ภาพประกอบ) (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : หนู และช้าง มีเสียงที่ต่างกันคะ
- เสียง : หนูเสียงเบา (ภาพประกอบ)
- เสียง : ช้างเสียงดัง (ภาพประกอบ)
- เสียง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลงช้างกับหนู แล้วสังเกตภาพประกอบนะคะ
- เนื้อเพลง : ช้างมันตัวใหญ่ ใหญ่ เสียงดัง เสียงดัง ช้างมันตัวใหญ่ ใหญ่ เสียงดัง ดัง (ช้า)
 หนูมันตัวนิดเดียวเสียงเบา เสียงเบา หนูมันตัวนิดเดียว เสียงเบา เบา (ช้า)
- (ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพหนูและช้าง หนูเสียงเบาและช้างเสียงดัง)
- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่า มีเสียงดังและเบาที่ต่างกัน
- เสียง : ท่อนที่มีรูปช้าง ร้องเสียงดัง ท่อนที่มีรูปหนู ร้องเสียงเบา
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงให้ดีๆนะคะ
 (เพลงช้างกับหนูประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มคะ
 (ทำนองเพลงช้างกับหนูประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : คีมากคะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มคะ
 (เพลงช้างกับหนูประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : เก่งมากคะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้คะ
 (ทำนองเพลงช้างกับหนูประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : คีมากคะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดัง ๆ เลยคะ

วิธีทัศน์ประกอบเพลงแมงมุม

- ภาพแมงมุม หน้าจอโทรทัศน์ (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : นักเรียนรู้จักไหมคะ นีภาพอะไร (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : ภาพแมงมุม (ภาพประกอบ) (หยุด 5 วินาที)
-
- เสียง : มีแมงมุม 2 ขนาดคะ มีแมงมุมขนาดเล็ก (ภาพประกอบ) (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : แมงมุมขนาดใหญ่ (ภาพประกอบ) (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : แมงมุมขนาดใหญ่เสียงดัง (ภาพประกอบ) (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : แมงมุมขนาดเล็กเสียงเบา (ภาพประกอบ) (หยุด 5 วินาที)
- เสียง : คราวนี้ครูจะให้นักเรียนฟังเพลงแมงมุม แล้วสังเกตภาพประกอบนะคะ
- เนื้อเพลง : แมงมุมลายตัวนั้น ฉันเห็นมันชมซานเหลือน
วันหนึ่งมันเปียกฝน ไหลหล่นจากบนหลังคา
พระอาทิตย์ส่องแสง ฝนแห้งเหือดไปลับตา
มันรีบไต่ขึ้นฝา หันหลังมาทำดาถูกวาว (ซ้ำ) (รอบที่ 1 เสียงดัง ซ้ำเสียงเบา)
- (ในขณะที่กำลังมีเสียงเพลง ภาพแมงมุม แมงมุมขนาดเล็กเสียงเบาและแมงมุมขนาดใหญ่เสียงดัง)
- เสียง : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าว่า มีเสียงดังและเบาที่ต่างกัน
- เสียง : ท่อนรูปแมงมุมขนาดใหญ่ ร้องเสียงดัง ท่อนรูปแมงมุมขนาดเล็กร้องเสียงเบา
- เสียง : เอาละ ทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงให้ดึ้นะคะ
(เพลงแมงมุมประกอบภาพ 6 รอบ)
- เสียง : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กันสัก 4 รอบนะคะ ถ้าพร้อมแล้วเริ่มคะ
(ทำนองเพลงแมงมุมประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากคะ นักเรียนลองฟังเสียง แล้วเลียนแบบให้เหมือนอีก 4 รอบนะคะ เริ่มคะ
(เพลงแมงมุมประกอบภาพ 4 รอบ)

- เสียง : เก่งมากค่ะ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบนะคะ เริ่มได้ค่ะ
(ทำนองเพลงแมงมุมประกอบภาพ 4 รอบ)
- เสียง : ดีมากค่ะ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งๆ เลยค่ะ

เนื้อเพลงที่ใช้ประกอบการสอน

เพลงเสียงสัตว์

เนื้อร้อง/ทำนอง รัชชัย นาควงศ์

2/4

หนุ	ร้อง อู๊ด	อู๊ด	หนุ	ร้อง จืด	จืด	หมา	เห่า	โฮ่ง	โฮ่ง	ม้า
ร้อง ฮี	ฮี	ลิง	ร้อง เจียก	เจียก	นก	ร้อง จีบ	จีบ	เป็ด	ร้อง ก๊าบ	
ก๊าบ	กบ	ร้อง อบ	อบ	แพะ	ร้อง แปะ	แปะ	ไก่	จัน	เอ้กอีเอ้ก	

เพลงหอยโข่ง

เนื้อร้อง/ทำนอง รัชชัย นาควงศ์

2/4

ซอล	มี	ซอล	มี	ซอล ซอล	มี มี	ซอล	มี
หอย	โข่ง	หอย	โข่ง	ตัว	มัน	ขด	เป็น
				วง		กลม	

เพลงบ้านของเรา

เนื้อร้อง/ทำนอง อัมพร ปันพานิช

2/4

มี	เร	โค	มี	เร	โค
บ้าน	ของ	เรา	บ้าน	ของ	เรา

โคโค	โคโค	เรเร	เรเร	มี	เร	โค
□	□	□	□			
อยู่ที่	ไหนก็	ไม่สุข	ใจเท่า	บ้าน	ของ	เรา

เพลงโยนสูง โยนต่ำ

เนื้อร้อง/ทำนอง รัชชัย นาควงศ์

2/4

ซอล	ลา	ซอล	มี	ซอลซอล	ลาลา	ซอลซอล	มี
				□	□	□	
โยน	สูง	โยน	ต่ำ	โยนลูก	บอลให้	ลิงตัว	ต่ำ

เพลงบันไดเสียง

เนื้อร้อง/ทำนอง ไม่ทราบนามผู้แต่ง

2/4

โด	ที	ลา	ซอล	ฟา	มี	เร	โด
มะ	ม่วง	มะ	นาว	มะ	พร้าว	ดำ	ไย

โด	ที	ลา	ซอล	ฟา	มี	เร	โด
มะ	เฟื่อง	มะ	ไฟ	ลูก	เงาะ	ส้ม	โอ

โด	เร	มี	ฟา	ซอล	ลา	ที	โด
ทุ	เรียน	น้อย	หน้า	มั่ง	คุณ	แดง	โม

โด	ที	ลา	ซอล	ฟา	มี	เร	โด
ฟัก	ทอง	ลูก	โต	โอ	โฮ	น้ำ	กิน

เพลง โด เร มี ฟา

เนื้อร้อง/ทำนอง บรรเลง ศิลปบรรเลง

2/4 โด เร มี ฟา มี เร โด เร มี ฟา ซอล ฟา มี เร มี ฟา

โด เร มี ฟัง เสียง คน ครี เร มี ฟา เสียง ตามกัน มา ขึ้น และ

ซอล ลา ซอล ฟา มี ซอล ฟา มี เร ฟา มี เร โด

ลง จง ฟัง ให้ ดี ฟัง เสียง ให้ ดี ฟา มี เร โด

เพลงรถไฟไปเชียงใหม่

เนื้อร้อง / ทำนอง รัชชัช นาควงศ์

2/4 ซอล มี ซอลซอล มี ซอลซอล มี มี ซอลซอล มี

รถไฟ ไป เชียง ใหม่ ไป เชียง ใหม่ ไป ช้อ ลำ ไย

ซอลซอล มี ซอลซอล มี ซอลซอล มี มี ซอลซอล มี

ลำ ไย บุค ลำ ไย บุค รถ ต้อง กลับ ขึ้น ไป เชียง ใหม่

เพลงแม่แพะเรียกลูกมา

เนื้อร้อง/ทำนอง วิชัย น้อยเสนีย์

4/4	โด โด ซอล ซอล เบะเบะ เบะ เบะ	ลาลา ลาลา ซอล □ □ แม่แพะเรียกลูกมา	ฟา ฟา มี มี เร็วเร็ว ชี มา	เร เร โด กินหญ้า งาม
	โดโดโด ซอลซอล ซอล □ □ เคาะเคาะลูกแพะร้องรับ	ลา ลาลาซอล ซอล □ แม่แล้วเดินตามเห็น	ฟา ฟาฟา มีมี มีมี □ □ □ คิมีย่างตามลูกแพะกิน	เร เรเร โด □ ตามพรางดีใจ

เพลงลอยเรือไป

คำร้อง ไม่ทราบ

ทำนอง "Row ,Row your boat

2/4	โด โด พาย พาย	โด เร มี □ พาย เรือ น้อย	มี เร มี ฟา □ □ ลอย ไป ตาม น้ำ	ซอล ใส
	โด'โด'โด'ซอลซอลซอล □ □ □ □ ลอยลอยไป ลอยลอยไป	มีมีมี โดโดโด □ □ □ □ ลอยลอยไป ลอยลอยไป	ซอล ฟามี เร □ □ □ พา ให้ใจ ส-	โด ราญ

เพลงเดินโซเซ

เนื้อร้อง วิชัย น้อยเสนีย์

ทำนอง This old man

2/4	ซอลมี ซอล เดิน โซ เซ	ซอลมี ซอล เดิน โซ เซ	ลา ซอล ฟามี เอ๊ะ มา เจอ ล้า	เร มี ฟา ธาร แล้ว ชี
	ซอลโด โดโด เดี๋ยวจะเปียกจะเปียก	โดเรมีฟา ซอล เราต้องข้ามให้ ดี	ซอล เร เร ฟา ระ วัง ชี เดี่ยว	มี เร โด เรา จะ เปียก

เพลงมาเรียนร้องเพลง

คำร้อง วิญญู ทรัพย์ประภา

ทำนอง Holla Hi, Holla Ho

4/4	โดเรมีฟา ซอล ลา ซอล สุขจริงหนามาเรียนร้องเพลง	ฟาเร ที' ซอลมี โด' ลาลาลา ลาลาลา	โดเรมีฟา ซอล ลาซอล ได้เวลาอารมณ์ครื้นเครง	ฟาเร ทีเร' โด' ลาลาลาลาลา
	ลา ลา โด' ทีลา ลืมความหลัง ที....	ซอล มี ซอล ยัง เศร้า ใจ	ฟา เร ที ลา ลา ลา	ซอล มี โด ลา ลา ลา
	ลา ลา โด ทีลา เพลง คือ เสียง ทีบัน	ซอล มี ซอล ดาล ให้ คลาย	ฟา เร ที เร ลา ลา ลา ลา	โด ลา

เพลงช้างกับหนู

คำร้อง/ทำนอง เพชรรัตน์ แซ่ฉั่น

2/4	มี เร โค □ ช้าง มั่น ตัว	ลา ซอล ใหญ่ ใหญ่	ลา ซอล เสียง ดัง	ลา ซอล เสียง ดัง
	มี เร โค □ ช้าง มั่น ตัว	ลา ซอล ใหญ่ ใหญ่	มี โค เสียง ดัง	เร ดัง
	มี เร โค □ ช้าง มั่น ตัว	ลา ซอล ใหญ่ ใหญ่	ลา ซอล เสียง ดัง	ลา ซอล เสียง ดัง
	มี เร โค □ ช้าง มั่น ตัว	ลา ซอล ใหญ่ ใหญ่	ลา ซอล เสียง ดัง	โค ดัง

- หนูมันตัวนิดเดียว เสียงเบา เสียงเบา
 หนูมันตัวนิดเดียว เสียงเบา เบา (ซ้ำ)

เพลงไก่ที่ฉันทเลียง

ไม่ทราบนามผู้แต่ง

4/4	โด ไก่	โดเร □ ที่ฉันท	มี โด เร ที เลียง เป็นเพื่อนทุก	โด มี มีฟา □ วัน ไก่ ที่ฉันท	ซอล มี ฟา เร เลียง เป็นเพื่อน ทุก
มี	มีเร มีฟา □ □	ซอล ลาซอล ฟา ซอลมี □ □	เร โดโดโดโด □ □	มี ฟามี เร มีเร □ □	
วัน	มันขันให้ฉันท	ฟัง เอ็ก อีเอ็ก เอ็กอี	เอก มันขันให้ฉันท	ฟัง เอ็กอี เอ็ก เอ็กอี	
โด	โดโดโดโด □ □ □ □	โด ซอล โด 	โดโดโดโด โด ซอล □ □	โด 	
เอก	กุกกุกกุกกุก	กุก ไก่ เอย	กุกกุกกุกกุก กุก ไก่ เอย		

เพลงแมงมุม

ไม่ทราบนามผู้แต่ง

2/4	โด โด โด เร □ □ แมง มุม ลาย ตัว	มี นั่น	มี มี □ ฉัน เห็น	เร โด เร มี □ □ มัน ชม ชาน เหลือ	โด ทน
	มี มี มี ฟา □ □ วัน หนึ่ง มัน เปียก	ซอล ฝน	ซอล ไหล	ฟา มี ฟา ซอล □ □ หล่น จาก บน หลัง	มี คา
	โด โด โด เร □ □ พระ อา ทิพย์ ส่อง	มี แสง	มี ฝน	เร โด เร มี □ □ แห้ง เหือด ไป ลับ	โด ตา
	โด โด โด เร □ □ มัน รีบ ไต่ ขึ้น	มี ฝา	มี มี □ หัน หลัง	เร โด เร มี □ □ มา ทำ ตา ลูก	โด วาว

เพลงสอบ
เพลงเราเดินกันเถอะ

ทำนอง Are you Sleeping

4/4	โค เร มี โค เรา เดิน กัน เอะ	โค เร มี โค เรา เดิน กัน เอะ	มี ฟา ซอล เร็ว เร็ว ซิ	มี ฟา ซอล เร็ว เร็ว ซิ
	ซอลลาซอลฟา มี โค เดินมานี้ทางซ้ายหน่อย	ซอลลาซอลฟา มี โค เดินมานี้มาขวาหน่อย	โค ซอล โค ไป ก่อน ละ	โค ซอล โค ส วัต ดี

เพลงกบอยู่ไหน

คำร้อง วิชัย น้อยเสนีย์

ทำนอง Did you Ever Sea a lassie ?

3/4	โค มี กบ อยู่	ซอล ลา ซอล ฟา ไหน ได้ ยิน แต่	มี โค โค เสียง กบ มัน	เร ซอล ซอล ร้อง อบ อบ
	มี โค โค มี อ๊ับ อบ กบ อยู่	ซอล ลา ซอล ฟา ไหน ได้ ยิน แต่	มี โค โค เสียง กบ มัน	เร ซอล ซอล ร้อง อบ อบ
	โค โค อบ เรา	เร ซอล ซอล กระ โคค ให้	มี โค โค เหมือน กบ เรา	เร ซอล ซอล กระ โคค ให้
	มี โค โค มี เหมือน กบ กบ อยู่	ซอล ลา ซอล ฟา ไหน ได้ ยิน แต่	มี โค โค เสียง กบ มัน	เร ซอล ซอล ร้อง อบ อบ

แบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง

ผู้ประเมิน
 ครูผู้สอนวิชาดนตรีศึกษา ชั้นอนุบาลปีที่ 3
 สถานที่ วันที่ เวลา

คำชี้แจง ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความสามารถที่นักเรียนแสดงตามเกณฑ์ต่อไปนี้

พฤติกรรมการร้องเพลงอยู่ในระดับดี	ให้	3	คะแนน
พฤติกรรมการร้องเพลงอยู่ในระดับพอใช้	ให้	2	คะแนน
พฤติกรรมการร้องเพลงอยู่ในระดับต้องปรับปรุง	ให้	1	คะแนน

พฤติกรรมการร้องเพลง หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการเปล่งเสียงร้องตามลักษณะเสียงที่ได้ถูกต้อง โดยสามารถเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามความเร็วและช้าของจังหวะเพลง ความดังและเบาของน้ำเสียง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 2.1 การเปล่งเสียง ได้แก่ การเปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง
- 2.2 การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรืออารมณ์เพลง จำแนกเป็น
 - 2.2.1 ความเร็วของจังหวะเพลง
 - 2.2.2 ความช้าของจังหวะเพลง
 - 2.2.3 ความดังของน้ำเสียง
 - 2.2.4 ความเบาของน้ำเสียง

ชื่อนักเรียนนามสกุลชั้น

พฤติกรรมการเล่นเพลง	ดี	พอใช้	ต้องปรับปรุง
1. ตำแหน่งเสียง : เป่าเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง			
2. การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรือ อารมณ์เพลง 2.1 ความเร็วของจังหวะเพลง			
2.2 ความช้าของจังหวะเพลง			
2.3 ความดังของน้ำเสียง			
2.4 ความเบาของน้ำเสียง			

ภาคผนวก ข

1. แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ
2. แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2
ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ
3. แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 3
ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วีดิทัศน์ร่วมกับครู
เป็นแม่แบบ
4. แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนควบคุม
ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ

ตาราง 8 แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วีดิทัศน์เป็นแม่แบบ

คนที่	คะแนนพฤติกรรมการร้องเพลง		ผลต่างของ คะแนนพฤติกรรม การร้องเพลง	อันดับ	R-	R+
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	9	6	3	6	0	+6
2	6	8	1	1.5	0	+1.5
3	8	6	2	3.5	0	+3.5
4	10	7	3	6	0	+6
5	10	7	3	6	0	+6
6	7	6	1	1.5	0	+1.5
7	8	6	2	3.5	0	+3.5
Mdn.	9.0	6.0			$\Sigma R^- = 0$	$\Sigma R^+ = 28$
Q.D.	1.0	0.5				

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 9 แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้ครูเป็นแม่แบบ

คนที่	คะแนนพฤติกรรมการร้องเพลง		ผลต่างของ คะแนนพฤติกรรม การร้องเพลง	อันดับ	R-	R+
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	8	5	3	3	0	+3
2	9	7	2	1	0	+1
3	10	6	4	5	0	+5
4	10	7	3	3	0	+3
5	10	5	5	6	0	+6
6	10	7	3	6	0	+3
7	13	6	7	7	0	+7
Mdn.	10.0	6.0			$\Sigma R^- = 0$	$\Sigma R^+ = 28$
Q.D.	0.75	1.0				

$T = 0^{**}$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 10 แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 3 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิธีทัศนัยร่วมกับครูเป็นแม่แบบ

คนที่	คะแนนพฤติกรรมการร้องเพลง		ผลต่างของ คะแนนพฤติกรรม การร้องเพลง	อันดับ	R-	R+
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	10	5	5	5.5	0	+5.5
2	10	5	5	5.5	0	+15.5
3	8	6	2	1.5	0	+1.5
4	11	6	5	5.5	0	+5.5
5	11	6	5	5.5	0	+5.5
6	11	7	4	3	0	+3
7	8	6	2	1.5	0	+1.5
Mdn.	10.0	6.0			$\Sigma R^- = 0$	$\Sigma R^+ = 28$
Q.D.	1.5	0.5				

T = 0**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 11 แสดงคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการสอนแบบปกติ

คนที่	คะแนนพฤติกรรมการร้องเพลง		ผลต่างของ คะแนนพฤติกรรม การร้องเพลง	อันดับ	R-	R+
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	10	5	5	5	0	+5
2	10	7	3	1.5	0	+1.5
3	10	5	5	5	0	+5
4	13	7	6	7	0	+7
5	11	8	3	1.5	0	+1.5
6	10	5	5	5	0	+5
7	11	7	4	3	0	+3
Mdn.	10.0	7.0			$\Sigma R^- = 0$	$\Sigma R^+ = 28$
Q.D.	0.5	1.0				

T = 0 **

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวบงกชรัตน์ สุทธิบังกช
วัน เดือน ปีเกิด	5 พฤศจิกายน 2516
ที่อยู่ปัจจุบัน	โรงเรียนสุทธิบังกช เลขที่ 114 การเคหะแห่งชาติบางนา ถนนบางนา-ตราด กม.4 แขวงบางนา เขตบางนา จังหวัด กรุงเทพมหานคร 10260 โทร 7467661, 3985443
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนสุทธิบังกช เลขที่ 114 การเคหะแห่งชาติบางนา ถนนบางนา-ตราด กม.4 แขวงบางนา เขตบางนา จังหวัด กรุงเทพมหานคร 10260 โทร 3991226 - 8 โทรสาร 7467753
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2533	โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ เขตบางรัก จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2537	ศิลปศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกดนตรีสากล) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2541	การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมการร้องเพลง
ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

บงกชรัตน์ สุทธิบังกช

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2542

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่มีอายุระหว่าง 5 - 6 ปี และมีคะแนนพฤติกรรมการร้องเพลงตั้งแต่เปอร์เซนไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 45 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายมาจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 7 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ โดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบประเมินพฤติกรรมการร้องเพลง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือการทดสอบวิตคอกชัน และ The Kruskal Wallis One-Way Analysis of Variance Test

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้ครูเป็นแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนมีพฤติกรรมการร้องเพลงถูกต้องมากขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้วิดิทัศน์เป็นแม่แบบ ครูเป็นแม่แบบ วิดิทัศน์ร่วมกับครูเป็นแม่แบบ และการสอนแบบปกติ มีพฤติกรรมการร้องเพลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

THE EFFECT OF MODELING TECHNIQUE ON SINGING BEHAVIOR
OF LEVEL III KINDERGARTEN PUPILS OF SRIVIKORN SCHOOL
IN BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
BONGKOTRAT SUTIBONGKOT

Presented in partial fulfillment of the requirement for the
Master of Educational degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 1999

The purpose of this experimental research was to compare the effects of modeling techniques on singing behaviors of Level III kindergarten pupils of Srivikorn School in Bangkok in the academic year 1998. The subjects of 45 kindergarten pupils, aged 5 - 6 years old, were randomly selected from the pupils whose singing behaviors were lower than fiftieth percentile. The subjects were then randomly divided into three experimental groups and one control group, each group consisted of 7 pupils. The experimental group I was exposed to the video modeling technique, the experimental group II was exposed to the teacher modeling technique, the experimental group III was exposed to the video in combination with teacher modeling technique while the control group was exposed to the conventional instruction program. The data were analyzed by the Wilcoxon's Matched - Pair Signed - Ranks Test and The Kruskal Wallis One - Way Analysis of Variance Test.

The results of the study were as follows :

1. The singing behavior of the students exposed to the video modeling technique was significantly higher than before the experiment at .01 level.
2. The singing behavior of the students exposed to the teacher modeling technique was significantly higher than before the experiment at .01 level.
3. The singing behavior of the students exposed to the video combination with teacher modeling technique was significantly higher than before the experiment at .01 level.
4. The singing behavior of the students exposed to the conventional instruction was significantly higher than before the experiment at .01 level.
5. There was no significant difference in singing behavior between the students exposed to the video modeling technique, the teacher modeling technique, the video in combination with teacher modeling technique and the conventional instruction.